
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Thập nhị nhân duyên

<blockquote>Kalama tri ân bạn loantrinhtp ghi chép.</blockquote>

[15/10/2021 - 08:49 - loantrinhtp]

Các cô chuẩn bị bút mực chưa, viết bài. Ai đem xí muội vô lớp vậy? Hồi đó trong lớp tui vui lắm, hồi đó tui còn baby tui đi học ở bên ngoài đó, thì trong giờ học cái môn Đạo Đức thầy cô khuyên phải đối xử với bạn bè rộng rãi, hào sảng và có nhiều khi cô kiểm tra bằng cách cô hỏi vừa rồi hoặc ngày hôm qua các em đã làm chuyện gì tốt cho bạn bè hay không? Thì em nào kể ra được á mà có người làm chứng thì coi như là cô cho điểm 10 cái đó. Có một em đi vào lớp, đem thức ăn đi vào lớp, thế là cả lớp nó cứ nhóp nhép nó hồng chịu học. Chép chép vậy thì cô nói rằng trong giờ Đạo Đức thì em tốt với bạn là một chuyện, mà hết giờ Đạo Đức rồi á mà không đem đồ ăn vào lớp chia sẻ với bạn bè thì đó là cái tội chứ không phải cái công nữa. Đó là lý do vì sao quý vị biết là tại sao trong 16 Thiên tuệ Minh sát nói theo Thất tịnh thì nó nhằm vào cái Tuệ gọi là Maggāmagga nāna dassana visuddhi - Đạo phi đạo tri kiến tịnh, là hành giả biết phân biệt cái nào tốt, cái nào xấu, cái nào cần thiết và không cần thiết. Hồi mình chưa học Phật Pháp á thì coi như mình mù tịt, biết Phật Pháp rồi thì mình biết cái nào tốt, cái nào xấu mình bỏ, tuy nhiên cái đó mới sơ cấp thôi. Còn lên khá hơn một chút thì người Phật tử mình chẳng những tránh cái quấy, làm cái phải đã đành rồi, nhưng mà người Phật tử còn phải biết một chuyện nữa, cái phải đó đó làm có đúng lúc hay không, có nghe kịp không? Mới sơ cơ á thì chỉ được nghe làm lạnh lạnh dữ, cái gì tầm bậy thì hồng có làm, còn cái nào tốt đẹp lợi ích cho mình lợi ích cho người thì mình làm, đó là người Phật tử mới sơ cơ. Nhưng mà tui đi chùa nghe Pháp xem Kinh sách đến một mức nào đó thì các vị sẽ hiểu thêm rằng, đã đành tu thì phải làm việc thiện việc tốt, phải có Tam nghiệp thanh tịnh, tức là Thân nghiệp thanh tịnh, Khẩu nghiệp thanh tịnh và Ý nghiệp thanh tịnh. Tam nghiệp này phải được điều hành bởi sự vô tham, vô sân, vô si, tinh thần xả hỷ vô cầu, phải được điều hành bởi tinh thần chánh niệm và trí tuệ. Tuy nhiên đến một lúc nào đó chúng ta sẽ thấy rằng không phải việc tốt nào, không phải lúc nào gặp việc tốt mình cũng làm. Chẳng hạn trong trong thiền quán giải thích rằng có những hành giả trong quá trình tu thiền sẽ trải qua những lúc thấy trong người mình nó mát lạnh vậy đó, cái này tui nói hoài à, hoặc nó thoải mái, hoặc nghe tự nhiên trí tuệ của mình nó minh mẫn hơn, đột nhiên mình lại hiểu thông một số vấn đề mà trước đây mình không có hiểu, lúc đó hành giả cứ đam mê quá muốn ngồi nghĩ về Phật pháp không, quên đi cái chuyện hành thiền. Thì ở trong Kinh các ngài gọi cái giai đoạn mà vượt qua cái chỗ đó, các ngài gọi là Đạo phi đạo tri kiến tịnh. Có nghĩa là hành giả tự biết rằng cái gì là thật sự cần và không cần cho mình lúc này.

Thí dụ như bây giờ bữa nay tui phải mở đường cho mấy cô nhớ là hôm sắp tới đây Ngài Thiên sư (Panno) Ngài sắp qua tới. Thí dụ như mấy cô nhìn quanh đại chúng thấy ai cũng mấy chục người ngồi yên lặng thanh tịnh thế này, thì nhìn lên Thiên sư thấy Ngài trang nghiêm uy nghi quá mình hoan hỷ quá cái lúc đó mình quên niệm. Minh mới suy nghĩ thế này, làm sao mà năm nào ở chùa Pháp Luân cũng có một buổi hành thiền giống vậy, rồi làm sao mà mình có thể đủ tài chánh để mỗi

lần người ta mở khóa thiền vậy mình có đủ khả năng để mà mình bao hết cái chuyện ăn uống thì phước lớn biết bao nhiêu, làm sao mà mình thiết bị lại cái hệ thống âm thanh của chùa, rồi hệ thống sưởi hoặc là hệ thống mát cho chùa để cho người ta hành thiền dễ dàng hơn. Máy cô thấy những tư tưởng đó nó đâu có xấu phải không ạ? Tuy nhiên, vì nó không nằm đúng chỗ cho nên nó trở thành cái chuyện không nên.

Cho nên khi học Phật pháp học càng lúc mình sẽ thấy nó mở ra cho mình nhiều vấn đề khác hơn, bây giờ lớp viết bài nhe, viết cho tôi giữa dòng một cái tựa lớn “Thập Nhị Nhân Duyên”. “Thập Nhị Nhân Duyên”, tựa lớn.

“Giáo lý của Đức Phật chỉ nhắm đến một cứu cánh duy nhất là Niết Bàn, sự giải thoát hoàn toàn mọi hiện hữu và nội dung của Pháp Phật chỉ gồm trong hai vấn đề lớn: Nhân quả và Tam tướng” (dù bàn cho kỹ thì hai vấn đề này có thể kể chung thành một). Kể thì kể nó chi tiết như vậy thôi nhưng nếu phân tích cho tới nơi tới chốn đó thì hai vấn đề đó chỉ là một thôi. Nhưng mà để tự mình hiểu và tự mình gộp chung lại hai thành một máy cô mất ít nhất phải 5 năm, nghe kịp không ạ? Có người hướng dẫn cho mình họ đọc mình viết nó không có gì hết, chỉ mất có một tiếng rưỡi đồng hồ thôi, nhưng nếu để tự mình vật lộn để mà moi cho ra là tại sao trong lý Tam tướng nó lại có hàm chứa cái lý nhân quả nghiệp báo trong đó, hoặc là trong cái lý nhân quả nghiệp báo nó lại hàm chứa luôn cả cái giáo lý về Tam tướng thì cái này là mất khoảng ít nhất 5 năm bàn mới tới nơi tới chốn. “Sự tồn tại của tất cả chúng sinh trong cõi đời này từ cảnh giới thấp nhất cho đến cao nhất, đã được Đức Phật mô tả như sự tồn tại của những đơn tử Danh-Sắc tiếp nối nhau sinh hóa (tức sinh ra rồi thay đổi rồi biến ...) trong một vòng tròn không có điểm đầu hay điểm cuối. Từ đó ta có thể thấy rằng vấn đề Thời Gian trong hệ thống tuần hoàn này cũng chỉ là một khái niệm ước lệ mà thôi”. Các vị có nghe kịp không ạ? Các cô nghe kịp không? Bởi vì nó là vòng tròn. Cái này á, cứ tưởng là các món đồ này trên bàn tui là nó được sắp xếp theo hình tròn nhé. Cái này nó tạo ra cái này nhé, rồi cái này nó tạo ra cái này, cái này nó tạo ra cái này... nó cứ vòng vòng tròn thế này. Cho nên cái vấn đề Thời Gian là cái này trước hay là cái này sau, cái này là trước hay là cái này là sau nó chỉ là ước lệ thôi, bởi vì cái này tuy là trước mà nó trước cái này nhưng nó là sau mà sau của cái này.

Các vị nghe kịp không?

Cái vòng luân hồi cũng vậy, cái kiếp thứ nhất chúng ta không khéo tu tập lục căn mắt tai mũi lưỡi thân ý, chính vì không thu thúc lục căn cho nên mới có phiền não khởi lên từ 6 căn, thì cái phiền não từ 6 căn đó đó của cái kiếp này nè nó lại tạo ra 6 căn của kiếp kế tiếp. Mà nếu kiếp kế tiếp mình tiếp tục dùng 6 căn để mà làm cái môi trường, làm cái cơ sở cho phiền não phát sanh nữa thì chính cái kiếp B này nó lại là nhân để tạo ra kiếp C, cứ vậy cứ đi vòng tròn vòng tròn như vậy đó. Rồi mình quen khái niệm hồi đó giờ phải nói là cái lý Duyên khởi tức là Lý Thập nhị nhân duyên xưa nay là chưa bao giờ mình thấu đáo nó. Tại sao nói như vậy? Thì Đức Phật nói rằng là chỉ có bậc Thánh mới thấu đáo được nó thôi. Thấu đáo nó là mình chấm dứt sanh tử rồi. Chính vì mình chưa có thấu đáo được Lý Duyên khởi tức là Lý Thập nhị nhân duyên đó cho nên chúng ta quen cái thói quen trong đời mình cái gì cũng phải có điểm bắt đầu, thí dụ như là trước khi tui ra đời thì tui ở đâu, mình chỉ trả lời đơn giản là trước khi ra đời thì tui hồng có hoặc trước khi ra đời thì tui ở trong bụng mẹ, mình chỉ biết cái điểm bắt đầu là ở trong bụng mẹ thôi, hồng biết cái điểm nào nó trước cái bụng mẹ nữa. Mà trên đời mình cái gì nó cũng có điểm bắt đầu ví dụ như là mình thấy xe lửa chạy trên khắp nước Mỹ này nó rộng thiệt thật ra nó cũng có cái trạm dừng vậy phải không ạ? Nhưng mà riêng cái dòng luân hồi thì về cái điểm dừng của nó là không có, điểm dừng của nó không có, cái này cái kia nó nối tiếp với nhau. Rồi mình lại bỏ công khổ luyện mình đi tìm một cái điểm đầu tiên của kiếp sống này thì đó là một chuyện rất là xa vời. Đức Phật nói rằng cái chuyện đó nó không cần thiết, mà cái mình cần thiết ở đây chính là mình làm gãy được cái bánh xe đó, bánh xe mà nó đưa mình đi về một cái hành trình vô cực sanh tử, từ sanh đó. Thì Ngài nói rằng bây giờ cái trách nhiệm của các người chính là bẻ gãy bánh xe đặng nhảy ra ngoài. Hoặc nhiều lần tui nói, tui dùng cái ví dụ các em gái ở Việt Nam chơi cái trò nhảy dây đó, các vị biết thấy nó tầm thường vậy chớ muốn vô không phải dễ, mà muốn ra cũng không phải dễ, ra mà không khéo nó bị vướng, vướng cái dây. Nếu ai hỏi nội dung tu là gì, các vị nói nội dung tu là dạy mình nhảy dây thôi. Bị gì không có biết á là nó nhảy hoài, ra không được, đi ra là vướng, vướng có nghĩa là mình phải đứng qua một bên cho nó

nhảy, cho nên mình rất là hồi hộp, mỗi muốn chết luôn mà gặp nhiều đũa nó làm ác lắm, nó đang quay cái nó quay ngược trở lại, à cho nên nếu mà nó cứ đều đều thế này mình đoán chừng, mình đoán chừng nó vừa bên đây là mình biết được qua bên kia hay không mà đằng này nó chơi đến nửa chừng hai đũa nó nheo mắt nhau cái nó hát ngược trở lại là mình dính. Cho nên rằng, có thể nói rằng ai mà hỏi mình nội dung tu học để làm cái gì thì mình nói rằng Đức Phật dạy tui tui chơi ô quan, chơi hột me biết không? Rồi hỏi tu hành gì mà chơi ô quan nữa, không, đó là vun bồi phước báu đó, mỗi một kiếp mình lấy một-hai hột, mỗi kiếp lấy một-hai hột, thì đó là cách tu của người chơi ô quan. Rồi cách tu của người chơi nhảy dây đó là luôn tìm một điểm thích hợp để nhảy ra khỏi vòng đời, cái vòng kềm tỏa của nó, cái vòng tròn, tui nhắc lại lần nữa là cái vòng, cái vòng nó còn là đường thẳng, đằng này là vòng tròn, ra khỏi cái vòng tròn đó và phải kiếm đúng chỗ.

Thí dụ như, kiếm một cái bảng tui sẽ chỉ cho các cô, ở đây có cái bảng không ạ? Thôi được rồi, tui sẽ nói bằng miệng rồi mấy cô ráng tưởng tượng dùm tui nhé. Có lần Đức Phật dạy Chư Tăng thế này, cái sự tu tập của Ngài nó nằm ở cái con đường tu tập mà Ngài đề nghị chúng ta, nằm ở giữa 2 cực đoan lợi dưỡng và khổ hạnh. Hồi này tui nói đó, cuộc tu của mình đó là mình tìm cách mình nhảy dây tức là mình muốn ra khỏi cái đường dây mà quay đó thì chúng ta phải tìm chỗ mà nhảy ra. Nhưng mà các vị biết rằng chúng sanh mà khi không có đủ nhân duyên phước báu ba la mật hoặc không có Chư Phật ra đời dạy dỗ cho thì mình là những đũa bé chơi nhảy dây rất là tồi, rất là dở. Vì sao? Tui chứng minh nhé, có những người họ nghĩ rằng, bên Ấn Độ á, sau này có cả bên Việt Nam nữa, họ nghĩ rằng tu là phải ăn chay năm đất, nhờ mình ăn chay năm đất như vậy nên cái phiền não nó mòn đi, đó là chưa kể lúc tui còn ở Việt Nam á, tui đọc báo của nhà nước Việt Nam họ đăng bên Đức nó có một cái hệ phái, có một cái tôn giáo, cái tôn phái mới đó là mình gia nhập đạo nó thì ăn rồi cứ làm có một chuyện thôi là đê nhau ra đập thôi, đánh bằng roi á mà đánh dã man, đánh mà coi như là má nhìn không ra đó, đánh là về má nhìn không ra, mà nó nói rằng đánh như vậy để cho ra bớt cái trược, cái dơ á, bị nó nói là khi đánh nhau như vậy đó, ông kia đánh tui tui đánh lại mấy cô, tức là gặp nhau, mỗi lần gặp nhau đóng của lại một cái là một hai ba trên tay mỗi đũa một cây roi đánh vút vút, mà đau quá mình chịu không nổi mình bỏ chạy nhưng mà lúc mình chạy mình vẫn đánh tiếp cái người đồng đạo của mình, các vị nghe kịp không? Thì theo họ lý luận cũng chính xác, họ nói rằng mình sanh tử luân hồi là do tâm tham, đúng, y như Phật giáo thôi, bị họ nói rằng chính vì cái tâm tham ở cõi này nên mê ở cõi kia, giống như con khỉ nó buông nhánh này nó chụp nhánh kia. Còn cái tâm sân á thấy nó là phiền não thấy ghê vậy chứ thật ra nó không phải là nhân sanh tử. Mấy cô cần chứng minh tui chứng minh cho nghe, vị A na hàm còn tâm sân hay không? Vĩnh viễn không còn một chút nữa. Vị A na hàm đã đoạn trừ 5 kiết sử đầu, thân kiến, hoài nghi, giới cấm thủ, dục ái và sân. Như cô vậy tui chỉ cho 3 điểm thôi, tức là cô kể nhưng cô kể rất là nhút nhát và cô không có dám nói, tui nói nói hoài, trả lời đúng chỉ có 5 điểm thôi, mà dám can đảm bảo vệ cái đúng của mình mới lấy được 5 điểm còn lại, còn kể chạy kiêu mà cà giựt cà giựt như vậy đó thì đặc quả nó mệt lắm nhe (00:18:07)

[19/10/2021 - 12:15 - loantrinhtp]

Vị A-na-hàm chấm dứt tuyệt đối tâm sân, không còn tâm sân, tại sao Ngài không còn tâm sân nữa, đó cũng là một chuyện đơn giản thôi. Khi các Ngài không còn dục ái thì các Ngài không có điều kiện để sân. Các vị nghe kịp không? Tui nói hoài, trong ngũ trần nó là một cơ sở rất là tốt, một cái môi trường rất là tốt cho phiền não phát sanh, nhất là không có cái phiền não nào mà là tốt hết. Do dục lạc ở cõi dục giới nó quá là thô thiên đi, cho nên cái chuyện mất còn ở cõi dục nó rất là rõ ràng, thí dụ trên cõi dục nó có cái chuyện mà..., dầu lên cõi tiên đi nữa thì nó cũng còn tiên nam yêu tiên nữ, tiên nữ yêu tiên nam, họ còn thích ăn ngon, thích mặc đẹp, thích mát mẻ, thích có nhan sắc. Nhưng các vị cũng biết rằng cái gì mà càng thô thiên chúng nào thì cái sự đồ vỡ của nó càng lộ liễu nhiều chừng nấy, các vị có biết những người mà tập tạ, tương tập tạ mà có eo, mấy ông lực sĩ mà có eo có ngực đồ đó, lúc về già rồi mà nó đồ nó xệ xuống nhìn thấy ghê hơn mấy người bình thường nữa. Còn mấy người dong dong dong sáu chục tuổi các vị thấy không, không có gì hết. Như Ngài Hòa thượng của mình ở đây đó Ngài không có gì hết, Ngài 74 tuổi rồi đó mà Ngài hồng có gì hết. Tui từng gặp những ông cụ hỏi xưa đó làm quan Ba quan Năm cho Tây, ông đó mất rồi, ông to con như người ngoại quốc, hồi đó tuần nào ông cũng đi đánh tennis, đánh golf với Tây, tay chân ông

nở nang như vậy, đến lúc về già những cái chỗ ngày xưa nó nở bây giờ nó rút nó xệ xuống hết, ngày xưa nó phát triển quá là rõ ràng cho nên bây giờ nó xập xệ rất là rõ nét. Còn mình hồng có cái chỗ gì nó nở hết tron á, như tui giờ tui ốm hơn thì chỉ có nước đi ra Vĩnh Phước mà nằm thôi, chứ còn đâu có trời đất nào mà dung nổi một cái con người ốm siêu cấp như vậy nhe. Nhưng mà riêng mấy ông đó như ông (Châu) mà bây giờ mà ông mất 20kg thì ông vẫn là ông thôi, ông vẫn là Châu của thuở nào, vẫn là thi sĩ của trăng sao như thường chứ ông hồng có gì hết, nhưng có một điều là chính vì ông to như vậy đó cho nên mai này, một mai ông về già rồi là ông sò sè chầy xệ ghê lắm.

Ở cõi dục giới cũng vậy, sở dĩ cõi dục giới có sân là bởi vì ở cõi dục giới chúng ta luôn luôn là... cái hạnh phúc của người ở cõi dục luôn luôn đứng trước một thử thách còn ở trên cõi trời thì nó không có cái đó, trên cõi trời không có ngũ dục, tất cả đều nằm trong tâm vị phạm thiên thôi, mà đã vậy trên đó thì các vị biết là các niềm vui của chư vị phạm thiên chỉ có một đường đó là thiên định thôi, cho nên họ không có tâm sân được. Mà đã vậy như đó mà một cái người không có tâm sân như một vị Ana hàm, Phạm thiên họ không sân nhưng họ vẫn còn cái tiềm miên ngủ ngầm á. Riêng về cái vị A na hàm các Ngài.. khi mà nó mất cũng một lúc, dục ái và sân nó mất cùng một lúc bởi vì hai cái này nó ăn khít với nhau, vì dục lạc bản chất của nó là thô thiển cho nên nó mất đi cũng thô thiển và cái tâm mà cảm nhận cái mất đó nó cũng là thô thiển. Với nói thêm một cái nữa là A na hàm khi chết rồi không có sanh trở lại cõi dục giới được, mà chính vì vậy nên đó cũng là một lý do để cho vị A na hàm không có tâm sân được, đó là tôi mượn rất là nhiều lý do.

Tui nói tới đâu tôi mượn vụ A na hàm tui nói tui quên rồi, thì Đức Phật Ngài nói rằng cái pháp tu của Ngài giống như nói tui nói nhiều lần là xe bò không chạy là mình đánh con bò chớ không có đánh chiếc xe và trong cái cuộc luân hồi nó là một vòng tròn khép kín, nó không có điểm dừng, điểm đầu và điểm dừng, thì mình muốn ra khỏi mình phải ra cho đúng chỗ, các vị nghe kịp không? Trong dòng luân hồi, trong cái vòng tròn của Thập nhị nhân duyên nó có chỗ là nhân nó có chỗ là quả các vị biết không? Thí dụ Vô minh nó duyên cho Hành, Hành nó duyên cho Thức, Thức nó duyên cho Danh-Sắc, mà ở trong cái vòng tròn đó đó có những cái mà chuyên Thánh nhân kể cả Đức Phật cũng còn, các vị nghe kịp không? Ví dụ như Lục nhập, các Ngài có Lục nhập không? Có chứ. Có Xúc? Có chứ. Khi nào có sự góp mặt của 3 thứ: Căn (tức là mắt tai mũi lưỡi thân (ý) của mình, lục căn á) – Cảnh (tức là 6 cảnh) – Căn, Cảnh rồi Thức. 3 cái này nó gặp nhau lúc nào thì ngay lúc đó được gọi là sự có mặt của Xúc. Như vậy thì Đức Phật và Chư Thánh tăng cũng có như mình vậy. Tuy nhiên, cái có của các Ngài là sao? Cái có của những hạt thóc bị luộc rồi, các vị nghe kịp không? Tức là cái mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý của Đức Phật và Chư Thánh A la hán ngộ thì thấy vậy giống như một hạt thóc vậy nhưng mà thật ra là hạt thóc mai này mà nó bị hư bị búng rồi thì nó không để lại cái di hậu gì hết. Tuy nhiên chúng ta thì sao? Chúng ta là những hạt đậu, là những hạt thóc mà chỉ cần nhúc nhích một cái là nó thành giá liền, mình nhúc nhích những cái hạt này là thành giá liền vậy đó. Cho nên là cái pháp tu của Phật giáo đó là ... Đức Phật nói không phải là mình lấy cái đồ mình chọc cho mình đui là mình thu thúc lục căn, chọc cho điếc khỏi thu thúc lục căn. Ngài Ajahn Chah có kể lại một kinh nghiệm mà chắc các vị đọc trong cái quyển “Họ đã nghĩ như thế” tui đã dịch ra trong đó có câu chuyện đó. Thì có lần đó Ngài nhập hạ mà Ngài đầu mùa an cư Ngài nguyện trong 3 tháng ta không có nhìn một cô phụ nữ nào hết và Ngài đã làm được 89 ngày như vậy, hồng nhìn cô nào hết. Mà các vị biết bên Mỹ mà thề như vậy nó dễ lắm, bởi vì bên đây mình không có điều kiện mình tiếp xúc với mấy cô nhiều như bên Việt Nam, bên đây thì có một hai cái mặt ngó tới ngó lui nó mòn nhẵn cái mặt luôn cũng gặp hoài, bên đó nó nhiều dữ lắm, nó nhiều dữ lắm. Các vị tưởng tượng mà đi khất thực chỉ nhìn dưới chân thôi chớ không bao giờ nhìn mặt, mà 89 ngày trôi qua Ngài thấy ổn, cho đến ngày 90 Ngài nghĩ rằng nó qua rồi, Ngài mới nghĩ đâu mình nhìn thử coi, ngược lên, tại đi bát đó, đang đứng ôm bát cái ngược lên chút, xui cho Ngài, không biết xui hay hên, nếu mà đối với Ngài xui chắc đối với tui nó hên, ngó lên ngay một cô quá đẹp luôn. Ngài nói trời ơi, Ngài nói rằng lúc đó tui có một cảm giác giống như một cái luồng ánh sáng cực mạnh nó quét ngang tui, tui sững sốt. Mà tui nói rằng có nhiều người họ không có thông cảm với Chư tăng chỗ đó, nghĩ mấy ông thầy chùa sao mà đối với vấn đề gái gấm đàn bà sao nó say sưa nhưng tui xin thưa rằng cái thứ mà càng cảm ăn càng ngon, họ không dám ăn. Nhưng bây giờ như tú lạnh chùa Pháp Luân này nè, bây giờ tui muốn ăn giống gì tui ăn, tui xin lỗi chùa này chỉ có thiếu

thịt người là tui hông ăn được thôi, chứ cái giống gì tui cũng ăn được hết, nhà bếp này nè, tuy nhiên tui không có thêm nữa. Hồi đó tui ở bên nhà đó nó thiếu, các vị biết hồi đó tui đi vượt biên tui ở tù không, các vị biết nó thêm nhiều cái mắc cười lắm, thêm bầu luộc thổi chấm với chao, trong đó làm gì có bầu luộc, hoặc là mình thêm ăn cơm ngào đường tán, Việt Nam có cái loại đường mà nó đúc thành hạt xoài đó, mà mình tưởng tượng... Hồi đó tui ở chung với một cái ông đó ông người Khmer ông đi tu mà dốt khuya ông dậy ông pha trà. Các vị biết trong tù nó không cho đốt khói, ông pha ông nấu bằng nilon, ban ngày ông đi lao động ông lượm được ông chất một bịch lớn để dành tối nấu trà, nấu xong rồi ông lấy... đâu có ly tách gì đâu, ông lấy mấy keo chao đó rửa cho sạch, xong rồi chuyễn nhau uống. Lúc đó ông móc móc trong giỏ ông ra nguyên một cục đường thẻ mà nó kiến mà nhiều khi nó dính bụi dính cát thổi phù phù rồi bẻ ba bẻ tư đưa cho mấy ông sư trong đó có tui nữa cho ăn, nó ngon mà nó quý sao đâu á. Tối hồi tui về nhà rồi tui nói thiệt nhét vô cái thùng phuy mà đổ đường cát ngập lên tới ót luôn mà tui cũng hông thèm ăn nữa, đó là lý do tại sao mà càng nén chừng nào nó càng dữ chừng đó, nó giống như là cái túi gas mà gas nature vậy đó, càng nén thì nó nổ thôi. Cho nên tui mới nói rằng tu tập có nghĩa là đánh con bò chứ không có đánh chiếc xe, bởi vì nếu ta đánh chiếc xe nghĩa là ta là người không có biết chơi nhảy dây. Muốn ra khỏi cái dòng sanh tử này ta phải nhảy ra đúng chỗ, có nghĩa là không phải mình hành hạ ép xác cơ thể để rồi phiền não không có lên, mà vấn đề ở chỗ là mình dàn xếp nội tâm của mình. Tui nói nhiều lần, thí dụ mình đã có bằng đại học rồi thì không ai cấm cản mình, không ai ngăn chận mình mình cũng không thèm chơi đồ chơi của con nít nữa đâu, phải không ạ? Đúng cái tuổi nó không thèm chơi nữa chớ không nhất thiết là lúc đó có người nhắc nhở mình, thì đó là sự dàn xếp từ nội tâm phải không ạ? Có nghĩa là đến lúc tự nhiên trong tâm mình hông thèm chơi mình bỏ nó luôn. Đối với một đứa bé đang đi học mà bố mẹ thấy nó ham quá, bố mẹ mới cấm là chưa có làm mấy cái bài homework không cho chơi, chưa có đi rửa chân, chưa có uống sữa đêm thì không có cho đi ngủ, chưa có thay quần áo thì không có cho đi chơi... những cái điều đó nó sẽ làm rậm rạp nhưng trong bụng của nó thì nó không có ok. Nhưng đối với mình là người lớn thì đi ngủ phải đi rửa chân cho cái chân nó sạch, nó trơn trơn mình dễ ngủ hơn, bữa nào mất ngủ mình pha ly sữa nóng mình uống, tui biết cái đó vậy thôi chứ tui không mấy thuờ uống. Nhưng mà đó là tất cả những gì rất là tự nguyện và rất là nội tại, tự bản thân mình dàn xếp lấy chứ không phải do một cái sức tác động nào từ bên ngoài. Mà chính vì nó rất là tự nguyện cho nên nó có hiệu quả tốt.

Ngài Ajahn Chah ngài mới thú thật rằng lúc đó tui mới bật ngửa một vấn đề đó là vấn đề tu học của mình là một vấn đề cần phải được giải quyết ngay từ trong cái căn bản nội tâm chứ không phải là cái sự khép kín lục căn một cách trẻ con. Khép kín một cách trẻ con có nghĩa là mắt không thèm nhìn... Hồi xưa tui biết bên Việt Nam có một ông sư Khmer ông tu tốt đến mức mà ông gặp đàn bà là ông nhắm mắt, ông đang đi bát mà ông thấy từ xa có một người mà nhìn cái chân ông biết người nữ là ông nhắm mắt lại à, ông biết để xong rồi là ông dậy nắp bát ông đi luôn, ông cẩn thận như vậy, chẳng những ông không nhìn phụ nữ rồi mà phụ nữ đi chùa ông rất là ghét bởi họ là những .. bản thân lúc ông đang là cái thùng thuốc nổ mà họ là thùng diêm, các vị tưởng tượng mình đang ôm cái thùng thuốc nổ mà có ai vác cái thùng diêm lại mình nản phải không ạ, ông sợ lắm cho nên nhiều khi ông nặng lời cho mấy cô buồng ông đi, sau cùng thì sao? Cái hành trang tâm linh của ông quá là khiêm tốn so với cái lực lượng phiền não ông đã dày công tu tập từ nhiều đời nhiều kiếp, cuối cùng ông hoàn tục, chịu không nổi, ông để cho mày một đống. Thì tui mới nói vấn đề tu học là giải quyết ngay từ căn bản chứ không phải ... mình tưởng tượng bây giờ mình muốn hoàn tục phải không? Tui nhớ hồi xưa.. tối nay tui ngồi tui kể cho các vị nghe để bắt đầu một cái giáo lý Duyên khởi bởi vì nay mai Sư trụ trì có ý là Sư sẽ cùng với tôi dành ra khoảng mười mấy hai chục buổi để mà bàn về vấn đề Thập nhị nhân duyên, đó là vấn đề rất là cốt lõi của Phật giáo. Thì ngày xưa mà... như bây giờ tui đang yêu cô nào đó rồi cái tui vô tui thưa với Hòa thượng, thưa với Sư huynh mấy vị mới nói Sư dạy làm chi Pháp được mà Sư dạy về bất tịnh tóc lông móng răng da thịt gân xương tủy thận tim gan mật đờm máu mồ hôi phần nước tiểu .. Sư dạy được tại sao nhìn họ Sư không chịu quán? Tui nói thật đó, chai rồi, khi nghĩ về đàn bà tôi có 2 cái tui giận, đó là cái lòng phản trắc của họ, tôi xin lỗi, bởi vì mẹ tôi cũng là đàn bà, nhưng mà tui nói như vậy có nghĩa là tôi cũng phải trừ ra một số người, nhưng đối với họ sao tui không biết cái gì nó khiến tui không có tin lòng thủy chung của

họ, cho nên nếu bây giờ mà Claudia Schiffer hoặc là Sophia Loren hoặc Cindy Crawford mà họ ok với tui đi nữa thì tui nghĩ rằng trong một thời gian ngắn họ sẽ bỏ mình chứ đừng có nói mà những người nữ thông thường, họ dễ phản trắc lắm, mình có tiền họ đi kiếm người có quyền, mà mình cho họ quyền tiền họ sẽ đi kiếm cái người có cái mã, chưa kể về họ có những nhu cầu khác về sinh lý nữa mà mình không cách gì mà đáp ứng được, khi mình đẹp như Phan An tái thể môi đỏ như con gái thì họ khoái cái thằng tóc bù xù như nghệ sĩ tay cầm đàn ghita, khoái cái đó, rồi tới lúc mình nghệ sĩ rồi cái nó chê mình ở đơ, đầu chấy rận không nó đi nó kiếm thằng ở sạch đi porsche chứ nó không thèm đi với cái thằng chạy xe đạp mang ba lô gùi trên lưng. Nội nghĩ nhiều đó là ớn. Ngày xưa Bô tát có một lần Ngài đi tu làm bậc xuất gia ở trong núi Ngài đắc Tứ thiên-Ngũ thông, mấy cô ở đây có ai biết Tứ thiên-Ngũ thông nói cho tui nghe đi? Tứ thiên là chi? Thiên sắc giới phải không a? Mà người đó muốn có thần thông thì người đó phải chứng Ngũ thiên, ít nhất là Ngũ thiên sắc giới, cái kiếp đó Ngài chứng như vậy, nhưng khổ nỗi ông vua ông hay mời vào cung để mà cúng dường, chuyện dài lắm tui kể vắn tắt thôi. Các vị biết bà hoàng hậu rất là đẹp, cái kỳ đó ông vua đi vắng, Ngài đi vào trong cung, nhưng vì quá thân mật, tình thầy trò mà, cho nên khi mà Ngài lúc đi vào cung bước vào cung điện thì tình cờ đi ngang cái hồ tắm, lúc bấy giờ bà mới tắm xong, bà lên bà nằm bà phơi nắng, cũng là phơi xác luôn, thì thân mà, đúng là không phải lúc đó Ngài đi vô thăm cung đâu mà tại vì theo trong kinh nói nghĩ chắc có lẽ ngày xưa nó không được như bây giờ kín đáo vậy. Ngài thấy được thân hình của bà xong là Ngài nhận bát cơm... thì mỗi ngày Ngài vô cung Ngài đi vào cung để Ngài nhận cơm của vua cúng dường mà, vua quý Ngài lắm, hoàng hậu quý Ngài, coi Ngài là sư phụ mà, cho nên Ngài nhận bát cơm xong, hồi nãy Ngài có thần thông Ngài bay đến bây giờ Ngài dứt thần thông Ngài đi bộ về. Ngài về rồi không có mang cơm nước, Ngài bỏ cơm bỏ cái bát đó Ngài cứ nằm lầy hai cái tay vò vò cái đầu tóc, lúc đó là đạo sĩ mà, vò rồi buồn lẫn qua trở lại cái thờ dài ngao ngán, tui biết mà thân tui phận gái nghèo hèn hồng có xứng với ai hết, buồn, người ta là gái đã đóng hòm rồi làm sao mà mình có thể thay đổi được, chắc kiếp lai sinh thôi, mà lúc càng buồn thì những suy nghĩ nó càng hằn sâu, gầy gào xanh xao mòn mỏi vàng vố, cả tuần lễ như vậy. Thì vua đi công chuyện về tới vua hỏi sư phụ đâu rồi, thì hoàng hậu nói em cũng không biết nữa. Bị Ngài vô đây rồi cái thấy Ngài về mặt buồn hiu à. Đi bộ hồng buồn sao được. Cái ông vua ông ra ông dòm dòm, ông là dân nghề mà, dân trong nghề mà, ông ra ông dòm dòm, dòm xong cái ông hỏi Ngài, Ngài phải cho con biết Ngài bị cái gì con giúp được thì con giúp, cái Ngài nói thiệt, Ngài nói ta đã lỡ phải lòng hoàng hậu rồi. Thiệt tình đọc tới đó mình thấy xúc động, người xưa họ đối với nhau thiệt lắm chứ không phải như mình bây giờ hỏi gì cái đưa tay bắt ấn Mô Phật bàn tăng là kẻ tu hành :D , đó là mới đọc câu lục còn câu bát hồng đọc thêm. Thì Ngài nói thiệt, nó để mà... tui rất đồng ý quan điểm là nói ra là nó hết bởi vì mình nói ra nghĩa là mình quê, các vị nghe kịp không? Mặc dù nói ra xét về một quan điểm nào đó thì mình nói cái câu đó nó hơi suồng sã, nó hơi nhảm nhí thiệt, nhưng trong một chừng mực nào đó nếu có một mình mình với đương sự thôi đôi khi mình nói thẳng thì là cái chuyện hay. Bởi vì từ đó về sau gặp họ mình mắc cỡ, mình hồng dám có cái tư tưởng nó tái diễn trở lại nữa, nó hay vô cùng. Napoléon nói trong tình huống đũa nào bỏ chạy đũa đó là kẻ chiến thắng. Vua nghe vậy vua nói trời ơi sư phụ đối với sư phụ con tiếc cái gì, không có tiếc, chiều nay con giao bà cho Ngài, con thiếu gì, thì dất bà ra gặp Ngài, từ đây hai người sống với nhau đi nhưng mà tui nói trước à, hồi mà còn tu á thì tui còn lo bây giờ ra rồi thì tự lo lấy, nhà cửa tự lo lấy, cái Ngài... dĩ nhiên Ngài hiểu mà, Ngài ok. Cái Ngài hỏi bây giờ thì tui có thể ở đâu, tui không thể ở trong cái ngôi lâu mà ngài cất cho tui rồi đó, thì tui phải ở đâu, thì ra chuồng ngựa mà ở, trải rom ở ngoài bà hoàng hậu bà ngồi bà nhăn mặt bà nói trời ơi tưởng tui lấy ông tui sướng lắm ai ngờ mới có chút xíu từ trong cung vàng điện ngọc ra ngồi ở chuồng ngựa. Bà ngồi bà ngủ, bà ngồi chơi một hồi bà ngáp bà nói đói bụng, Ngài hỏi bây giờ ta làm sao cho nàng có đồ ăn, hồi đó giờ ta chỉ biết ôm bát đi khát thực thôi mà đạo sĩ thì không có ăn chiều, làm sao dất chiều ôm bát đi được, cái bà hoàng hậu nói thôi bây giờ vô cung xin vua, vua nghe xin vậy cái vua cho cái loại gạo đỏ, gạo mà nấu cho heo nó ăn á, mà tưởng sao vua còn cho thêm cái nôi đất, vua nói lấy cái đó nấu nhừ mai một đừng có vô làm phiền nữa, bây giờ hết tình nghĩa thầy trò rồi. Rồi bà về bà vô bà nấu cơm ăn cái bà nhăn mặt bà nói cơm này nuốt không vô, mới hỏi sáng ăn bào ngư vi cá bây giờ chiều ăn cái gạo này ăn không vô, thôi thì Ngài cũng chịu, Ngài ngồi si sụp nấu canh cho bà húp, húp

xong đã rồi trời vừa sụp tối cái bả nói trời ơi tối ở chuồng ngựa nằm đây sao ngủ, sợ chuột sợ gián, chấy rận còn cái mùi phần nước tiểu của ngựa nữa. Cuối cùng cái Ngài nghĩ bụng Ngài nói trời ơi tưởng lấy nó về tui lắm ai ngờ nó đày kiêu này chắc chết. Dắt vô gặp vua, tâu bệ hạ giờ tui thăm đờn quá rồi, tui quá thắm, trả lại cho ngài đó ngài muốn làm gì làm, xong rồi Ngài đi về núi luôn. Thì cái sự dàn xếp nội tâm nó có giá trị hơn, chán là họ chán như vậy. Chứ còn mà mình nói nó dơ tới hồi thương nhau nó thực sự nó không thấy dơ nữa. Đối với tôi, tôi nghĩ rằng cái chuyện niệm thể trước đối với ai chứ đối với tui tui không có hợp, tôi sẽ hợp với cái khác, với đề mục khác, ví dụ như tui nghĩ tới sự phản trắc hai lòng của đàn bà đủ để làm cho tui oải. Hoặc là tui chỉ nghĩ đến cái chuyện mà cái giá phải trả để được họ đó thì phê quá, để được họ nằm trong tay mình hoặc mình nằm trong tay họ thì mình phải nằm ở trên cái chảo dầu không biết bao lâu, cực cả ngày để tối về nằm mà nằm chút xíu ngủ mất tiêu rồi đâu có biết cảm giác nó ra sao, mệt muốn chết luôn. Cho nên cái pháp tu là trong 12 Duyên khởi là phải biết cách nhảy ra khỏi 12 Duyên khởi chứ không phải là mình đóng chặt con mắt mình lại mà gọi đó là nhảy ra. Cho nên là mình phải có cách đối xử... Đức Phật Ngài không có phải là người đóng chặt các giác quan một cách mù quáng mà Ngài chủ trương phải tu tập từ nội tâm, thì nó có cái lý của nó, nó chán là nó chán tự đáy lòng chứ không phải là nó chán kiêu mà do nén, do khiến cưỡng, ép uổng, cưỡng cầu được.

“Nhắc đến hệ thống Thập nhị nhân duyên tức cội nguồn sinh tử của tất cả chúng sanh, thì ta cũng nên biết thêm rằng cách phân tích dòng luân hồi không phải chỉ có con số 12 này mà đôi lúc chỉ 2, 3,... cũng đã quá đủ. Chẳng hạn, có chỗ Phật dạy, do không có chánh niệm tỉnh giác trong lúc 6 căn tiếp xúc 6 trần nên chúng ta mới đi đến những đánh giá sai lầm: cho đó là tốt rồi khởi tham tâm hoặc cho đó là xấu nên khởi sân tâm”. Các vị nghe kịp không? Cho nên giáo lý Đức Phật ai đó hỏi rằng có phải lúc nào cũng dừng lại ở con số 12 này hay không, mình nói không, không cần thiết. Là bởi tại sao luân hồi, mình nói chỉ có một lý do, tại vì lúc 6 căn tui bắt 6 trần tui không có chánh niệm, các vị nghe kịp không ạ? 2-4-6-8-10-11 phải chỉ mấy cái hình nó nằm bên đây thì tui chỉ dễ quá, mấy cái hình chư tăng á. Thí dụ như bây giờ đó là 12 cái Duyên khởi đi, mà thật ra thì mình chỉ cần lấy 2 mắt là nó đã đứt dây sên rồi, các vị nhìn nhận không? Chặt 01 mắt thôi là đã mất cái dây sên rồi, tại sao cái chiếc xe đạp sanh tử của mình nó cứ chạy hoài là vì mình cứ để cho cái dây sên nó quay hoài mà mình không có dám chặt cái mắt nào trong cái dây sên đó hết. Đã vậy lâu lâu mình còn thay sên nữa, sên Trung Quốc đổi qua sên Ý, sên Nhật cho nó tốt, rồi thay đùm, đùm Ý hoặc đùm Nhật đùm Pháp cho nó tốt. Mà thật ra thì Đức Phật nói rằng cái dòng sanh tử luân hồi, cái trách nhiệm của chúng ta là phải là những người bẻ cái cãm xe đạp, là cái người chặt cho đứt 1, 2 cái mắt ở trong cái dây sên đó, thì đó mới gọi là tu học. Nếu ai đó có hỏi thế nào là luân hồi mình nói rằng luân hồi có nghĩa là 6 căn mắt tai mũi lưỡi thân tiếp xúc với lục trần mà không có chánh niệm tỉnh giác, cho nên cái gì mà mình thích thì mình cho nó là tốt, còn cái gì mình ghét là mình cho nó là xấu.

Bữa nay sẵn tôi trình bày cho lớp nghe một chuyện thế nào là tốt, thế nào là xấu các vị biết không? Từ đâu nó ra quan niệm đó? Tôi không có ăn đồ Mễ được, các vị nghe kịp không? Vì từ nhỏ tới lớn, cái phước duyên của tui là từ nhỏ tới lớn tui ở một cái xứ như Việt Nam vậy, nêu tui qua Mỹ sớm hồi bé chẳng lẽ bây giờ cái giống gì tui ăn không được, mà chính vì cái nghiệp nó khiến cho tui ở lại Việt Nam nên khi tôi qua Mỹ rồi tui đã quá lớn tuổi và cái khẩu vị của tui đối với đồ ăn Việt Nam nó đã trở thành một cái ân tình sâu nặng rồi, cho nên đồ ăn Mễ tui ăn không được. Vậy thì cái đồ ăn Mễ nó đối với tôi nó chỉ làm cho tôi bực mình, nhưng mà đối với những người lớn lên bên Mỹ này thì đồ ăn Mỹ đồ ăn Mễ đối với họ nó không thành vấn đề, cái nào cũng ngon hết thôi. Vậy rõ ràng rằng cái chuyện tốt xấu là nó do mình đánh giá. Tại sao mình có cái đánh giá tốt và xấu đó, là bởi vì mình không có cái chánh niệm tỉnh giác, mình để cho cái thói quen đời quá khứ nó chi phối. Như Đức Phật dạy ăn chỉ là ăn, đúng. Rồi Ngài dạy hãy quán tưởng như thế này, môi ta răng ta lưỡi ta không hề biết đến mấy món vật thực này, đúng không? Mà mấy món vật thực này nó cũng không biết môi ta răng ta lưỡi ta, cổ họng của ta nó cũng hông biết luôn nhưng chính vì cái tâm của ta nó đưa cho mấy tụi này nó tiếp xúc với nhau, hồi nãy tui nói do thiếu chánh niệm tỉnh giác phải không, cho nên khi lục căn tiếp xúc với lục trần, tui ví dụ bây giờ do thiệt cần đi (cái lưỡi mình á) nó tiếp xúc với vị trần, tiếp xúc với đồ ăn, chính vì cái duyên nghiệp của tui, xưa nay tui không

thích đồ Mễ cho nên khi cái lưỡi tui chạm đồ ăn Mễ thì nó làm cho tui khó chịu, mà khó chịu đó đó gọi theo Vi diệu pháp nó chính là tâm sân. Có nhiều người họ hiểu cái tâm sân rất hời hợt, họ nói tâm sân là tâm giận. Cái chữ giận tiếng Việt mình cái nghĩa nó nặng lắm, giận có nghĩa là ghét, nhưng ở trong Vi diệu pháp nó còn chặt chẽ hơn, tức là cái gì nó làm cho mình cảm thấy khó chịu thôi đã là sân rồi. Ví dụ như mình sợ ma thì cái sợ đó chính là sân. Trưa trời nắng ngời mà nó nực quá, đó là tâm sân. Rồi thù hằn muốn chém giết người ta cũng là tâm sân, có điều nó ở mức độ thô hay tế thôi. Xấu tốt là do cái tâm của mình.

Như vậy trong Thập nhị nhân duyên nếu cần thì chúng ta chỉ chặt vài mắt là đã đủ rồi. Vô minh duyên Hành – Hành duyên Thức – Thức duyên Danh sắc (Vô minh tức là cái vô minh của mình trong đời quá khứ). “Sự có mặt của tất cả chúng ta trong cuộc đời này phân tích cho tận cùng chính là do Vô minh thúc đẩy. Vô minh ở đây chính là sự ngu tối, không hiểu biết đối với 4 Đế, mà diễn giải ra chính là Nghiệp lý và Tam tướng”. (49:21)

[27/10/2021 - 09:41 - loantrinhtp]

Rồi cái thứ hai là khổ não tức là cái gì mà nó vô thường thì nó làm cho đau khổ, nói một cách nôm na là như vậy. Mặc dù khổ giải thích cho rộng nó nhiều lắm, mặc dù những cái mà chúng ta kêu là khổ ví dụ như khổ vì chồng, khổ vì con, khổ vì kiếm ăn, khổ vì thời tiết, khổ vì bệnh hoạn, khổ vì tử biệt sanh ly .. thì những cái khổ đó trong giáo lý A tỳ đàm nói rằng chỉ 1/3 thôi. Nhắc câu thơ của nhà thơ Nguyễn Chí Thiện: “Cho đến bây giờ tôi biết khổ/ Mà ngày xưa Phật Tổ hiểu lơ mơ”, thật ra hiểu rất là nhiều, những cái khổ của mình mà xin lỗi, bây giờ mình có nằm ở địa ngục đi nữa thì cái khổ đó đối với Đức Phật nó mới có 1/3 thôi, còn hai cái khổ kia nữa. Tức là sự khó chịu của thân tâm là cái khổ thứ nhất gọi là Khổ Khô, mà cái khổ thứ hai đó là sự biến mất của hạnh phúc, sự biến mất của hạnh phúc cũng là một đau khổ, nóng nực nó là một cái đau khổ phải không? mình đang ở trong phòng máy lạnh mà điện nó mất đi thì đó cũng là một cái đau khổ, cho nên sự có mặt của đau khổ là đau khổ đã đành rồi, nhưng sự biến mất của hạnh phúc cũng là một sự đau khổ. Bây giờ nói rộng, sâu sắc hơn tức là tất cả cái gì mà nó tồn tại do nhân duyên cấu tạo thì cái đó cũng là khổ, là vì sao? Vì chính do nó được cấu tạo bởi nhân duyên cho nên nó mới dẫn đến Khổ Khô và Hoại Khô.

Đại khái chúng sanh trong đời có thể được chia thành 3 hạng:

-Do khuynh hướng lánh khổ tìm vui nên có một số đông chúng sinh đã tìm cách đầu tư hạnh phúc cho mình bằng sự hưởng thụ của 5 giác quan vật chất. Kết quả, chính vì có tham ái trong 5 trần cảnh cho nên họ đã lăn trôi sanh tử trong các cõi dục.... Nếu là người có từng tạo ít nhiều thiện nghiệp thì họ có thể sanh làm loài người hoặc các dục thiên. Phước ít hơn thì chính tham ái trong 5 trần sẽ đưa họ vào các khổ cảnh. Hạng này giống như một người đang khát nước đã tự giải khát bằng cách uống nước sôi. Hạng thứ hai do trình độ tâm linh có phần cao cấp hơn nên họ đã biết nhàm chán bản chất phù du và thô thiển của 5 trần...

Các vị biết dừng có nói tới các vị cao siêu, con người mình trong xã hội khi mình là một người có giáo dục tới nơi tới chốn thì cái thưởng thức của mình trong âm nhạc, trong nghệ thuật nó cũng khác với những người kia nữa, ăn mặc không thích màu mè, từ cái ăn đến cái mặc, mọi thứ sinh hoạt vật chất trong đời sống nó khác, mình không có mê mấy cái mà nó “quá chừng” đi, còn có nhiều người họ kêu là sến hoặc cãi lương đó cái sức nhận thức của họ nó hơi thấp, họ thích màu mè ăn lu uống thùng, ăn trong thùng uống trong thùng đó nó thô thiển nặng nề. Thì ở cõi dục mình so với chư Phạm thiên họ nhìn xuống cõi dục kể cả họ nhìn đức trời Đế Thích thì họ cũng thấy đức trời Đế Thích giống như một người thất học vậy đó. Vì sao? Vì họ thấy rằng trong cái niềm vui của mấy ông còn phải có cái đôi có cặp mấy ông mới vui được. Nay giờ thời gian có 2 tiếng đồng hồ tui kể linh tinh chứ phải nói là ở trên cõi trời có nhiều vị chư thiên, nhiều vị trời mà hồi ở dưới đây phước họ kém lắm, cho nên khi họ sanh lên trên họ không có tiên nữ hầu, có một mình buồn hiu vậy à. Còn có nhiều vị có cả ngàn tiên nữ, nhiều vị không có phước chỉ ở một mình vậy thôi. Cho nên Phạm thiên họ nhìn xuống họ thấy họ nản (....) Tôi rất là ghét cái cách lý luận suông, thí dụ như nói rằng làm đàn ông mà đào hoa nó khổ mấy bà đi theo ghen tuông khổ, nhưng mà tui hỏi các cô nếu các cô là đàn ông không đất đào, một người con gái không có đất chồng cảm giác nó rất là buồn chứ đừng có nói mà mà... tui sợ lý luận lắm rồi. Cách nói đó đúng chứ không có sai nhưng mà cái

đúng đó là khi nào cô đi đúng đường cô mới nói câu đó được. Cô nghe kịp không? Nó chỉ đúng trong hoàn cảnh đó thôi. Như hồi nãy tui có nói rằng trong giờ đạo đức mình chơi tốt với bạn bè thì đó là chuyện rất là tốt, nhưng mà ngoài cái giờ đạo đức đó ra vô lớp mà mình đem đồ ăn mình cho bạn bè nó ăn để mà nó làm mất cái trật tự trong lớp thì lúc bấy giờ cái chuyện mình rộng rãi trong lớp nó không còn tốt nữa đâu. Tôi xin thưa với cô, cô không có phân biệt được vấn đề, nói khổ là vì mình đang bàn đến những cái lo của mình cho mấy bà, cô quên nói tới cái hạnh phúc mà mình có được từ khi có mấy bà, cô cứ lo cô cắt có một khúc, mình nhìn nhận nó có mà (PT: có, nhưng mà cái khổ nó nhiều hơn). Tui nói thật với cô nhe, bây giờ tôi cho cô địa chỉ thẳng luôn, bây giờ tui chuyển cái (topic) này đến tay những người tui kể tên, đó là ông Hiến, anh Trương, mà sợ không biết mấy ông đó có giống cô tức là thích nói dóc hay không, chứ mà mấy ông nói thiệt á thì tui hỏi thiệt mấy ông có thích đàn bà bu mấy ông không? Có tiền giàu mà đẹp mấy ông có thích không, free? Thích chứ sao không thích, đừng có nói dóc, thích chứ, mà tui xin nói thẳng là bây giờ nếu mấy cô đi hỏi mấy ông thầy chùa mấy ông cũng nói vậy à, đầu trục lóc mà hỏi đàn bà bu mấy ông có thích không? Thích. Còn cái chuyện mấy ông chửi từ hay không là chuyện của mấy ông, nhưng mà giữa hai ông sư tui biết cái ông đất hoàng pháp dễ hơn cái ông mà ề. Chính tôi nè, chính tôi đã gặp tận mắt, hai ông đều nuôi tằm, nuôi để cho mấy ông đi học ngoài trường đời, mình là trụ trì mà, cái ông nào mà ông đối với mấy bà mấy cô mà mình tạm gọi là ông đất tí xiu á ông búng tay một cái sắp tới đây thầy có cái chương trình cho quý sư đi học mấy cô có giúp được không, nếu tính tiền Việt Nam mấy bà bỏ ra một bà vậy 5-3 triệu giống như mình bên đây mình bỏ 20 đồng vậy đó, tại Việt Nam tôi không nói bên Mỹ. Móc ra cho thầy 1-2 cây vàng đưa tỉnh bơ, nhưng có nhiều ông thầy xấu số, làm cái chuyện rất là cần thiết, cắt chánh điện đó mà xin tiền xin rất là lâu. Cho nên Chư Phật ba đời có thông lệ là Bồ tát có tất cả đem cho tất cả nhưng cho tất cả để rồi được tất cả, khi mà được tất cả rồi thì Ngài bỏ tất cả, mà anh phải có trước cái đã. Đức Phật ngài có từ cái ngoại hình, sức khỏe, tiền bạc, danh vọng Ngài có hết. Chứ mình đừng có lý luận một chiều. Có biết ngày nay cộng sản trở thành một bi kịch triết học của nhân loại là do cái chỗ lý luận một chiều, họ nói thế này, sẽ lặp lại thời Nghiêu - Thuấn trong thế giới hôm nay, của rớt ngoài đường không ai lượm, mọi người khi làm việc chỉ biết nghĩ đến tập thể chứ không nghĩ đến bản thân, bởi vì anh cứ lo tốt hết mình cho cái tập thể đi khi anh bệnh thì tập thể sẽ lo lại cho anh, nhưng mà anh quên một chuyện tập thể có người lãnh đạo hay không? Có chứ. Tui hỏi mấy cô đảng cộng sản Việt Nam có ai lãnh đạo không? Cô nào nói có gờ tay dùm tui. Đâu có quốc gia nào không có chính phủ phải không? Mấy ông lên đài lên báo mấy ông nói thế này, các anh cứ sống hết mình cho tập thể thì khi các anh có chuyện thì tập thể sẽ lo lại các anh, nhưng mà không phải, đi vào bệnh viện mới biết, nó sẽ hỏi là anh có phải là bà con của lãnh đạo không, nếu phải, ok nó lo cho anh đảng hoàng. Cái sai lầm của cái chế độ, của cái chính sách của chủ nghĩa xã hội là ảnh lý luận một chiều thôi. Ảnh nói rằng của rớt ngoài đường không ai lượm, ok, cái chuyện đó có thời gian ảnh làm được nhưng làm được trong nước mắt của nhân dân. Để tui nói cho các vị nghe, có một đạo ở ngoài miền Bắc mỗi một xã vậy nó có được khoảng một chục chiếc xe đạp và không có tư hữu, nó có một cái nhà trạm gọi là trạm giao liên nó có chục chiếc bỏ ở trống, anh Châu ảnh có công việc ảnh ghé đó ảnh lấy chìa khóa, ở đó có cô cán bộ, thì anh Châu ảnh đến ảnh lấy chìa khóa thì cô đưa chìa khóa anh Châu ảnh lấy ảnh chạy, mà anh Châu phải hứa à, mấy giờ anh Châu về anh Châu trả chứ không phải là anh Châu lấy xài 3-4 năm rồi đem lại trả thì không được. Đại khái là có một thời ở miền Bắc cái xe đạp giống như là sách trong thư viện vậy đó, mượn phải có thời hạn, ảnh đi cho đã xong rồi về ảnh giao mà trước khi giao tui phải kiểm tra cái tình trạng của chiếc xe lúc nhận, lúc đưa đi và lúc nhận về nó có đảng hoàng hay không, xong rồi bữa sau tới phiên cô Ngọc, cô Thủy đi mượn xe, mượn cái xe của anh Châu đó chạy, chạy cho đúng hạn rồi trở về trả lại cho tôi. Từ chỗ đó, xe đạp của một đơn vị khác, tức là một ngôi làng khác họ đến họ lỡ họ liệng ngoài đường chỗ cái xã của tui với mấy cô ở cũng không ai dám lượm. Đó mấy cô tại sao? Đơn giản thôi, vì cả cái làng này không có xe đạp tư hữu mà tại sao nhà anh có chiếc xe? Khởi điều tra, nó bắt ngay tại chỗ chứ khởi điều tra. Tui đã nói rằng trong lớp học này của tui không ai được quyền chứa xe đạp trong nhà, khi tui đã nói như vậy rồi sư trụ trì có đem cho không mấy cô cũng không dám nhận nữa, bị gì nhận rồi đem bỏ đâu, rớt cuộc cũng đem ra giao cho anh Châu ảnh giữ à, vậy nhận chi. Như vậy thì mấy ảnh lý luận rất là hay, của

roi ngoài đường không ai lượm là như vậy đó. Các vị nghe tôi mô tả các vị thấy nói không lượm là không lượm trong tình trạng nào? Vì lượm rồi nó không có chỗ nó cất chứ không phải vì mình dạy cho nó không có tham. Khi nào mà anh dạy cho người ta không tham thì nó khác, còn đằng này anh gài người ta vô cái thế là không có con đường chọn lựa, nghe kịp không? Đó là cách lý luận một chiều của cộng sản. Rồi anh nói mọi người phải bình đẳng với nhau, bình đẳng là sao, tức là trí phú địa hào, trí là trí thức, phú là phú gia, địa là địa chủ, còn hào giống như là (người tài) - 4 cái thành phần đó, ảnh đập xong ảnh nói xã hội nó giống như một cái cánh đồng có chỗ cao chỗ thấp phải không ạ? Thì thay vì người ta muốn cho nó bằng người ta nâng tất cả cái thấp lên trên phải không ạ? Ảnh đập bằng cách ảnh vạt mấy thặng cao xuống hết cho nó bằng nó vừa với mấy thặng kia cho xã hội nó bình đẳng, nhưng bình đẳng mà cái giá phải trả cho cái bình đẳng là sao? Là nước nào cũng chơi cái quần cụt rách hết bởi vì chỉ có cách đó mới bình đẳng, là tại sao? Nó có 2 cách bình đẳng, một là mình nâng cho mọi người bằng nhau hết mà nâng theo chiều cao chứ tại sao mà phải cho mọi người bằng nhau ở một cái mức thấp hơn, đó là cách lý luận của cộng sản. (PT: nâng cao khó hơn còn vạt xuống thì dễ hơn – Thì nếu lý luận như vậy thôi thì cô đi ăn cướp cho rồi bởi vì cô trị dân mà lý luận kiểu đó thì quá dở).

.... Rồi tu chứng các tầng thiên Đáo Đại mà theo họ là con đường giải thoát.

Tui lấy làm lạ là, bây giờ tui biết là tại sao mà mấy Phật tử họ nuôi tui tui được, tui tui nhiều khi bê bối lắm mà tại sao họ nuôi được, bởi vì họ nghe Pháp họ tin, bởi vì phần lớn chúng sanh thích lý luận, chính vì tôi không tin cô Thủy, với lại ở tuổi này mà cô Thủy lý luận như hồi nãy, đàn ông nhiều vợ là khổ. Tui biết cô à, tui biết. Tui nói cho nghe nhe, tui tui chưa có vợ nhưng mà tui từng thấy cái cảnh 5-3 Phật tử nữ mà giành một ông thầy tui gặp rồi (...). Tui nhớ hồi nãy tui đang nói về cõi trời, tôi nói nhiều vị thì có nhiều tiên (nữ) thì cô Thủy nói rằng “nhiều là khổ lắm sư ơi”. Tui phải nói rõ thêm khổ hay không cái đó tùy trường hợp. Nếu tôi có nhiều tiên nhiều vợ thì đó là cái hạnh phúc. Tui xin thưa với cô đàn ông mà có tiên nó sanh tật đó cô biết không? Còn đằng này tôi đang vừa nói mấy ông tiên cái cô lôi trường hợp mấy người đàn ông nghèo ra là chết tôi rồi. Bây giờ tôi nghĩ rằng cô không cần cãi với tôi nhé. Tôi biết rằng mọi người trong lớp dầu không lên tiếng bênh tôi nhưng họ đều biết ngầm trong bụng rằng đàn ông mà có tiên rồi đó mà ông nào không có léng phéng đó thì tui khuyên ông đó đi làm hoạn quan đi. Những người Phật tử nam mà tui biết được đó, những ông nào có tiền hồng ông nào mà hồng gặt vợ hết, tui nghĩ không có, bởi tui nhớ có bà đó chồng bà chết bà đi vô trong nhà thờ bà hỏi Cha chắc Cha biết thằng chồng con giờ đang ở đâu, cái nói đang ở thiên đường phải không Cha, cái Cha nói không phải, hỏi ở địa ngục phải không cũng không phải, Kinh Thánh nói chỉ có thiên đường với địa ngục bây giờ chồng con không có ở thiên đường không có ở địa ngục thì ở đâu, thì ông Cha nói rằng đang ở ngưỡng cửa của thiên đường, bị cái đầu ông nhiều sừng quá ông tìm cách chui qua mà nó chưa có lọt. (.....) Tôi nghĩ rằng ông quên 2 cái nguyên tắc, một là... cái chuyện bất thiện mình nói theo bất thiện, đã nói đến cái chuyện đàn bà chẳng thà ta phụ người đừng để người phụ ta, đó là theo ngoài đời, mà để cho đến mức mà nó té hen lúc về già như vậy mà đi cầu cạnh từng bà thì cái ông đó chắc cũng là hoạn quan trước khi bị thiên rồi, thật, rất là mất phong độ và sĩ nhục giới mày râu, thật. Tui từng biết một số ông, ông dàn xếp như thế nào đó mà bà nhỏ biết bà lớn biết mình, bà lớn biết bà nhỏ biết mình và hai bà không hề đụng độ bởi vì hai bà không biết nhà nhau, mà tới lúc cả hai bên đều có con dựng vợ gả chồng luôn, nhiều chứ không phải ít đâu, người bằng xương bằng thịt chứ không phải tiểu thuyết hay trong phim, ngoài đời thiệt đó, họ khéo lắm. Còn cái kiểu làm sao mà khi cô được 5-7 bà rồi nay bà này mai bà kia đến lúc mà nó thật nó bị chai bị hư rồi mới mòn đi đến thăm từng bà, bà nào cũng đuối xô lúc đó mình than đúng là nhiều vợ là khổ.

...Hạng thứ ba là biết nhầm chán cái thô thiên của thiên định Sắc Giới và tu chứng các tầng thiên Vô sắc. Hai hạng này cũng giống như một người khát nước lại đi uống nước biển, nước muối. Tam giới giống như một ngôi nhà đang cháy và chúng sanh cõi Dục giống như những đứa bé ẩn nấp dưới gầm bàn trong ngôi nhà đó và chúng sanh ở các cõi Sắc Giới, Vô Sắc Giới giống như những người cố tránh hỏa hoạn bằng cách leo lên nóc nhà. Mọi nỗ lực lánh khổ tìm vui ở đây rõ ràng chỉ được điều động từ sự thiếu hiểu biết mà thuật ngữ Phật học gọi là Vô minh. (1:19)

[25/11/2021 - 10:57 - loantrinhtp]

I. VÔ MINH DUYÊN HÀNH:

“Do vô minh các chúng sinh đầu tư hạnh phúc bằng cách tạo các ác nghiệp...”

cái này tui nghĩ không cần giải thích các vị hiểu phải không ạ, hiểu vậy rất là sáng sủa rồi, chứ các vị biết rằng Giáo lý Duyên khởi này ngày xưa tui học phải nói là không có được phân tích, giải thích như vậy đâu, không phải tui kể công chứ phải nói là ngày xưa học rất là khô, hồi đó học như thế này, tui nhắc các vị nghe, học khô queo à: vô minh chính là sở hữu si, rồi thế nào là duyên hành? Tức là vô minh này nó tạo ra các tâm động lực, các tâm tái tục á ... vậy thôi chứ không có giải rồi ví dụ lửa cháy rồi như con bò con trâu, như này giờ một người hoàn toàn sơ cơ nếu họ chịu tập trung thì họ hiểu

“...với sự tác động của 12 tâm bất thiện, Phật gọi đây là Phi Phúc Hành. Trường hợp kế tiếp, do không hiểu được 4 Đế, tức thấu đáo tường tận nguyên lý Tam tướng nên một số chúng sinh đã mê lầm nghĩ đến các cõi thiện thú (từ cõi lành Dục giới trở lên)...”

không có cái bảng tui rất là khó giảng, vì nếu có bảng tui sẽ vẽ 31 cõi, tui phân ra làm 3, tầng dưới là tầng dục giới, tầng giữa là tầng sắc giới và tầng cao nhất là tầng vô sắc, nói chung cả ba hạng chúng sanh này đều là vô minh cả phải không ạ, nhưng mà có những người trình độ thấp quá, chính cái vô minh cả 3 người đều không có biết lý nguyên tắc nhân quả, lý Tứ Diệu Đế, lý Tam tướng á, nhưng mà có một số người vì quá thấp cho nên họ chỉ biết đầu tư hạnh phúc bằng cách là làm các ác nghiệp thôi thì trong trường hợp của họ gọi được gọi là Vô minh duyên Hành mà cái gì Hành? Vô minh duyên Phi Phúc Hành.

“... tu tập Thập thiện hoặc tu chứng các tầng thiên sắc giới để mong được giải thoát”...

Gần 2 năm nay tui dạy cho các vị tui không buộc các vị trả bài nhưng tui nghĩ rằng riêng cái bài Thập Nhị Nhân Duyên này tui rất muốn các vị trả bài cho tui, không phải trả bằng kiểu baby ngoài đời nhưng trả bằng cách tui hỏi các vị trả lời, ví như tui hỏi rằng vô minh duyên hành là sao? Thì các vị trả lời hành có bao nhiêu thứ, như trường hợp sự có mặt của chúng ta ở đây là do Vô minh nó tác động vô Hành nào, suy nghĩ đi.

“...Phật gọi đây là trường hợp Vô minh làm Duyên khởi cho Phúc Hành. Và như vậy Phúc Hành ở đây chính là 8 tâm đại thiện và 5 tâm thiện sắc giới. Do Vô minh thúc đẩy nên cứ ngỡ 4 cõi Vô sắc là cứu cánh giải thoát, một số chúng sinh đã cố gắng tu tập để chứng đạt 4 tầng thiên Vô sắc, đây chính là trường hợp Vô minh làm Duyên khởi cho Bất Động Hành. Nói một cách chính xác thì chữ Hành trên đây...”

Chữ Hành ở đây có nghĩa là cái chữ (condition) tức là cái gì mà nó sanh khởi do các nhân duyên tác động thì đó ta gọi là Hành, cái chữ Saṅkhāra của Pali đây bên chữ Hán tuyệt đối không có chữ dịch tương đương, lý do là bởi vì đây là một khái niệm chỉ có ở Phật giáo thôi, ví dụ như cái chữ quẹt zippo đi, ở đây có ai biết cái quẹt zippo không? thì cái hộp quẹt đó người Việt Nam cũng phải kêu zippo chứ không có kêu cách khác được, nếu họ có kêu mà kêu gượng thì kêu là hộp quẹt máy nhưng nó cũng không chính xác vì thiếu gì cái hộp quẹt máy, ý tôi muốn nói là người Việt Nam không có cái món tương đương để dịch zippo nên dịch không được, cho nên họ đành phải dịch gượng gượng là cái hộp quẹt máy của Mỹ hay là gì đó, rất là dài mà nó lộn không hết. Hoặc như cái chữ áo dài, tui nhớ một lần tui đi máy bay ở Việt Nam, trên máy bay nó có mấy tờ báo mà nó kiu là báo VN Airline mà dành cho khách nước ngoài đọc đó, bằng tiếng Anh đó, thì sao tui thấy trong đó họ viết về cái áo dài mà họ cũng hông dám dịch, tới đó thì họ đề “Ao dai” rồi thôi chứ hông dám dịch, dịch ra người Mỹ họ mù mờ họ không có hiểu bị bên Mỹ nó không có cái áo quái đản đó, các vị nghe kịp không ạ? Bây giờ nói cái áo sườn xám người ta biết sườn xám hoặc kêu áo dài Thượng Hải, mình biết kêu áo dài Thượng Hải thôi chứ còn diễn tả rất khó diễn tả, áo dài Thượng Hải người ta hiểu, còn mà bày đặt ngồi diễn diễn một hồi .. sườn xám nói cha nó sườn xám người ta hiểu, cái giò chèo quẩy nói người ta hiểu chứ còn dịch ông cố nội dịch không ra giò chèo quẩy là cái gì nữa, hoặc là cái món tả pín lù đó, thì chỉ có phiên là tả pín lù thôi chứ còn mà muốn dịch ra tiếng Việt là le lười luôn, người ta không có hiểu, cứ ra ngoài đó cứ phang cha nó tui muốn ăn tả pín lù là nó đưa tả pín lù cho ăn, hoặc là xí quách, nói xí quách nó đưa xí quách cho chứ ra ngoài đó mà nói xương heo nghe nó tục lắm, hoặc là nạm gầu, tiếng gầu nghe nó kỳ nhưng mà kệ cha nó cứ tái nạm hoặc nạm gầu nói vậy nó mức cho đúng, còn mà ra đó bày đặt diễn giải một hồi nó đưa nhâm thịt trâu thịt

gì trong đó nữa, gầu nói cha nó gầu đi, còn diễn diễn nó dai dai rồi nó trắng trắng nó đục đục nó trong trong nó ngọt ngọt nó béo béo nó dai dai nó nhạt nhạt một hồi nó đưa cho nguyên cái đồng da trâu về gặm tới chiều chưa có hết nữa, cứ kêu cha nó là gầu....

Tui muốn nói cái chữ Hành này mình mượn của chữ Hán mình dùng thôi chứ các ngài dịch Kinh họ cũng rất đau lòng ở chỗ này, bởi vì nếu là hành động thì người ta xài cái chữ khác, tiếng Pali thì Đức Phật ngài xài cái từ rất là chính xác, Ngài xài Saṅkhāra, bản thân nó là nhân là quả cho người ta mà đồng thời nó cũng là nhân là quả của người khác, nó là nhân cho người ta mà đồng thời nó cũng là quả của người khác, cái chữ Hành ở đây nó có nghĩa là cái gì nó là điều kiện sanh ra cái khác mà bản thân nó cũng là cái quả do những điều kiện khác, cái đó được gọi là Hành - Saṅkhāra. Cho nên Ngài Anan có một lần giặt trưa (buổi trưa), Ngài ăn cơm xong Ngài ra ngồi dưới gốc cây Ngài suy nghĩ về những điều Ngài đã nghe Đức Phật giảng, cái Ngài nhớ lại có một lần Đức Phật nói thế này: Nay các tỳ kheo, cái giáo lý Thập nhị Nhân duyên này nó rất là khó hiểu. Tui nhìn ánh mắt các vị tui biết các vị nuốt không trôi cái bài học này, nhưng mà tui vẫn giảng bởi vì tui tin tưởng rằng có những người họ nghe cái tape này họ hiểu, hoặc có bữa nào cô về lim dim... mà lâu lâu nó thấm, một bữa nào tự nhiên nó khôn bắt chợt á, cái cách khôn mà sau một thời gian nó đi vắng nó trở về đó. Ngài Anan - Ngài ngồi suy nghĩ từ đầu tới đuôi Ngài hoan hỷ Ngài thấy cái giáo lý này nó hay quá đi, Ngài chỉ cần suy nghĩ tại sao mình có mặt ở đây, Ngài thấy là do ngày trước mình có tham ái, mình có chấp thủ, từ cái vô minh không biết đâu là cứu cánh Niết bàn, chỉ nghĩ rằng khổ quá thôi bây giờ làm cho nó hết khổ, thế là cứ ước nguyện về cõi trời, mà hết cõi trời rồi nó chui xuống đây nữa, chính vì cái tham ái kiếp này nó tạo ra cái lực căn của kiếp sau, rồi kiếp sau nó tạo vòng vòng, vòng vòng do khi 6 xúc, nó tiếp xúc với 6 trần mà mình không có chánh niệm nó sinh ra 6 thọ, thọ lạc và thọ khổ, chính cái thọ này nó dẫn đến tâm tham hoặc tâm sân, chính vì có ái nó mới dẫn đến thủ, mà vì thủ nó mới dẫn đến hữu, hữu tức là sanh hữu và nghiệp hữu, mà vì hữu nó dẫn đến sanh tức là sự tái tục là đầu thai, ai có sanh ra đời thì phải là sanh già đau chết sầu bi khổ ưu não. Ngài ngồi Ngài suy nghĩ, chỉ nghĩ vậy cái tự nhiên Ngài thấy á thì cái chuyện cười, khóc của chúng ta hôm nay, cái nhịp sống của mình hoàn toàn nó nằm trong vòng tròn Thập nhị Duyên khởi, Ngài thấy hoan hỷ quá, Ngài nghĩ tại sao Đức Phật nói cái này là cái khó hiểu, cái Ngài đi vô Ngài nói với Đức Phật, Ngài nói “Bạch Thế Tôn, con lấy làm lạ là Thế Tôn có một lần Ngài nói cái lý Duyên khởi này nó khó hiểu mà tại sao con thấy bình thường”. Đức Phật Ngài mới suy nghĩ thế này “Ananda ở gần ta, được học hỏi với ta, đồng thời Anan cũng là người đã tu tập 100 ngàn đại kiếp, thì trí huệ của Anan rất sắc bén Anan nói như vậy, chứ nếu mà thử cả đời Anan không có 100 ngàn đại kiếp đó mà lại không có ta hướng dẫn thì Anan sẽ không dám nói câu đó và Anan trong cái trình độ Thinh văn của mình mà suy nghĩ coi thường cái chiều sâu của Lý Duyên khởi thì chẳng khác nào một người, một đứa con nít mà đứng mà đưa cái bàn tay lên mà ý muốn sờ một ngọn núi”. Trong Kinh nói Đức Phật đã suy nghĩ như vậy, tức là coi thường Lý Duyên Khởi, Ngài nói giống như một đứa bé mà nó đứng rồi nó... Hoặc chuyện kể một chú tiểu ban đêm chú đứng đằng sau chùa chú lấy cái cây sào chú khều khều, thì ông thầy thiền sư ở trong ở đi ra ở ông hỏi “Con làm gì đó?”, “Dạ, con thấy mấy ngôi sao đẹp con tính hái”. Cái ông thầy ông nói “Trời ơi con đứng thập vầy sao tới, bắc thêm cây thang đi” :D Các vị nghe kịp không? Học trò nó muốn hái sao nó chơi mà ông thầy ở chệch thấp, ông kêu bắc cái thang mà cái thang thì tới đâu? Cho nên Đức Phật Ngài (.....) đang chạm vô một mắt xích, nói một cách đơn giản đó là cách.. nôm na là dính vào một suy nghĩ về Duyên khởi theo chiều ngược. Mình cũng đành lấy trong Hán tạng chữ Hành. Chữ Hành ở đây nó có nghĩa là “bản thân nó là quả của người ta mà đồng thời nó cũng là nhân cho một cái khác thì cái gì mà bản thân nó như vậy đó thì cái đó được gọi là Hành”. Cho nên các vị sau này đi coi, đi nghe pháp hoặc xem kinh mà thấy đề các pháp Hành là chỉ cho tất cả những gì có mặt trên thế gian này, từ con người cho đến núi non sông rạch, ao hồ, cây cỏ...

“... được chỉ thẳng cho sở hữu Tư”...

Sở hữu Tư nó nằm ở đâu hè? Nó nằm kế ai, trước ai, sau ai cô? Nó nằm ở trong 12 tâm bất thiện thì nó có tên gì? Hồi nãy tui đã kể rồi, hồi nãy tui đã định nghĩa thế nào là Phi Phúc Hành, Phúc Hành, Bất Động Hành chưa? Tui kể rồi. Kể cho đã xong rồi cái tui xuống hàng cái tui chấm cái tui nói cho chính xác thì...Hành ở đây chính là sở hữu Tư

“...hợp trong các tâm vừa kể trên”...

Ở trên thì tôi nói một cách tổng quát, tôi nói rằng 12 tâm bất thiện nó chính là Phi Phúc Hành, 8 tâm đại thiện dục giới và 5 tâm thiện sắc giới nó là Phúc Hành, rồi xuống nữa tôi nói rằng 4 tâm thiện Vô sắc nó là Bất Động Hành. Nói một cách chính xác thì Hành ở đây chính là sở hữu Tư hợp trong các tâm kể trên. Như vậy mai kia nếu tôi hỏi các cô thế nào là Bất Động Hành thì các cô sẽ nói rằng đó là sở hữu Tư hợp trong 4 tâm thiện Vô sắc, nếu tôi nói rằng Phúc Hành là cái chi? À há, nó vậy đó, vậy thôi.

Chữ Hành trong Duyên khởi nó mang ý nghĩa khác à. Chữ Hành ở đây nó chỉ là 1 phần tử cái Hành Khổ thôi. Bởi vì toàn bộ 12 Duyên khởi nó đều nằm trong cái Hành Khổ. Hay nói cách khác thế này: Ở đây có bao nhiêu người là y tá? Có bao nhiêu người là nhân viên văn phòng? Ở đây có bao nhiêu người là Việt Nam? (tính luôn tui là 11). Thì tôi hỏi trong lớp này có bao nhiêu người là nhân viên văn phòng (01), có bao nhiêu y tá (01), và có bao nhiêu người Việt Nam (11), vậy tôi có được quyền lấy 11 cộng với 2 hay không ạ? Tại sao? Nói sao cho có lý? Tôi hỏi trong lớp này có bao nhiêu y tá (01), số 01 để đó tui nhớ, có bao nhiêu nhân viên văn phòng (01), có bao nhiêu tu sĩ (01). Vậy thì bây giờ tui hỏi là trong lớp có bao nhiêu người Việt Nam (11). Vậy tui có thể nào tui lấy 11 đó tui cộng với 03 cái kia không? Không, bởi vì con số 3 này nó nằm ở trong con số 11. Thì Hành uẩn nó chính là 12 Nhân duyên phải không ạ? Hành uẩn nó chính là 12 Nhân duyên nhưng mà sở dĩ trong trường hợp 12 Nhân duyên này Đức Phật Ngài lại xé nhỏ ra bởi vì lúc bấy giờ Ngài đang bàn đến ai là y tá ai là nhân viên văn phòng. Hành khổ tức là tất cả nhân và quả đều là Hành hết, Hành khổ hết. Tất cả cái gì có mặt trên đời này từ nhân đến quả, thí dụ dù đó là tâm bất thiện hay là quả bất thiện thì nó đều là pháp Hành hết. Tuy nhiên nếu mà nói rằng mọi hiện hữu đều là pháp Hành, nói theo Khổ thì cái hạnh phúc chính là Khổ Khổ, mà mọi hiện hữu nó chính là Hành Khổ, hạnh phúc chính là Hoại Khổ chứ, còn mọi sự khó chịu của thân tâm đó chính là Khổ Khổ, đó là phân tích như vậy.

Nhưng phân tích theo ở trong 12 Duyên Khởi thì cái Hành nó lại có ý nghĩa khác. Hành ở đây nó chỉ là sở hữu Tư trong 12 tâm bất thiện thôi, hoặc là sở hữu Tư trong 8 tâm đại thiện dục giới hoặc 5 tâm sắc giới, hoặc sở hữu Tư trong 4 tâm Vô sắc giới. 12 Duyên khởi đều là Hành uẩn, tuy nhiên nói đến Hành trong Vô minh duyên Hành thì Hành này chỉ gồm có sở hữu Tư thôi, sở hữu Tư trong các tâm mà tôi vừa kể trên.

Tui nghĩ là các vị đang ở trong tình trạng là bài nhồi, các vị nghe hơi khó. Hồi xưa, ngay cả bây giờ, khi đi học tôi nhận ra một vài vấn đề ở trong lớp ở nhà mình không hiểu, mình vô nghe ông thầy ông giảng, ông mới mở ra, nhờ ông mở ra cái mình bừng sáng, tuy nhiên có một số vấn đề anh nghe tại lớp mình không hiểu, về đang ngồi trên xe tự nhiên cái nó bật nó hiểu à, hiểu ngon lành, nó hiểu ngon lành như vậy. Cho nên đó là lý do tại sao mà đến bây giờ cho dù có khô cách mấy cũng không thể bỏ trường lớp là như vậy, có những cái tự học mình không có thấm, phải có ai đó nói sẵn cho mình nghe thì mình mới mở ra.

II. HÀNH DUYÊN THỨC:

“Như đã nói Hành chính là sở hữu Tư hợp trong các tâm thiện ác và chính nó là yếu tố quyết định dẫn đến sự tái sanh của các loài hữu tình...”

Hữu tình có nghĩa là chúng sanh, chứ đừng có thắc mắc là “hữu” là “có”, không phải, cái chữ này là cái chữ dịch tạm của chữ satta là chúng sanh, tui tránh tui không dùng chữ chúng sanh là bởi vì tui đã xài chữ chúng sanh rồi bây giờ tui nhắc chữ tái sanh nó trùng chữ sanh sanh tui né qua tui xài cái chữ hữu tình chứ không có loài nào không hữu tình, bởi vì còn trong luân hồi thì .... Cái chữ “hữu tình” này nó không phải là “tình cảm”, mà “tình” ở đây tức là cái sự hiện hữu. Học Vi diệu pháp rồi các vị sẽ thấy rằng từ ngữ mình phải đặt vấn đề lại hết chứ mình không thể hiểu theo kiểu tôi nay về ông sư ông giảng vậy đâu để tra từ điển chữ Hán coi chữ này chữ gì... không phải. Nên nhớ những chữ tôi dùng trong đây hoàn toàn ngày xưa của ngài Huyền Trang, ngài Cưu Ma La Thập, ngài An Thế Cao ngài đã xài, mà đó là những vị uyên thâm bác học về chữ Hán cổ, các vị xài đời sau nhắm không thể dịch hay hơn được nên đời sau đành phải xài những chữ đó thôi, những chữ của ngài Huyền Trang. Bởi cái ơn lớn của Ngài là trước đây muốn đọc kinh sách là phải đọc vào thẳng chữ Phạn, nhưng mà nhờ có Ngài nên thế giới người Lào họ có thể đọc được Tam Tạng bằng tiếng Hán

đã đành rồi mà nhờ có Ngài nên người Việt Nam bây giờ đó là dịch ra, mà dịch kinh tạng từ tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Pali, tiếng Thái... mà ra tiếng Việt rất là khó bởi vì khó ở chỗ là nếu mà hiểu được họ nói cái gì thì kiếm chữ để mà dịch nó rất là khó, còn bên tiếng Tàu nó sướng lắm, tiếng Tàu mình vui á thì mình dịch cái chữ đó còn không vui thì mình xài nguyên chữ đó luôn. Ví dụ như cái bài của bà Võ Tắc Thiên bả đề tựa cho bộ Đại tạng đó, mà bây giờ mình đọc ít ai biết bả là tác giả lắm:

“Vô thượng thâm thâm vi diệu pháp

Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ

Ngã kim kiến văn đắc thọ trì

Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”

Bây giờ người ta dịch nếu mà thấy chỗ nào mà kiếm chữ Việt khó quá người ta để nguyên. (PT: Để con đọc tiếng Việt cho Thầy nghe:

“Phật pháp cao siêu rất nhiệm màu,

Trăm nghìn ức kiếp dễ tìm đâu

Con nay nghe thấy cùng trì tụng

Nguyện hiểu Như Lai nghĩa thật sâu”)

Các cô thấy không? Tức có nghĩa rằng cái chữ Như Lai bên cả chữ Hán và bên chữ Việt họ để nguyên chữ họ đâu có dịch được. Nếu chữ Như Lai đó mà nó nằm bên tiếng Anh á thì làm sao mình biết lấy cái chữ Anh đó mình dịch chữ Như Lai, chữ Như Lai tiếng Anh nó xài cái chữ ... nó hơi khó vậy nè, chữ Như Lai có một vài dịch giả người Anh họ không có dịch nổi họ để là The Lord Buddha – Đức Phật, nhưng có một vài chỗ họ dịch ra chữ mà tui quên rồi nhưng mà tui nhắc cho quý vị (PT: Buddha đó thật ra là Đức Phật - Ủ đó, đúng rồi) cho nên họ thấy mệt đó, họ thấy kiếm chữ dịch mệt cái họ chơi đại chữ Đức Phật luôn, nhưng mà có một số dịch giả họ dịch sát chữ Như Lai luôn là “NGƯỜI ĐÃ ĐẾN NHƯ VẬY”, “đến như vậy” có nghĩa là sao? Có nghĩa là Chư Phật ba đời xuất hiện có bao nhiêu cái đặc biệt thì cái vị Phật trước và Phật sau giống nhau y hệt, chữ (----) là đến giống như nhau hoặc là đến giống như vậy. Chư Phật 3 đời đều có 32 tướng tốt và 80 tướng phụ thì Phật quá khứ làm sao thì Phật vị lai, hiện tại cũng vậy thôi. Cái trí tuệ của Phật quá khứ như thế nào thì trí tuệ của Phật tương lai cũng vậy thôi và Phật hiện tại cũng vậy thôi. Nói về những pháp căn bản thì Đức Phật Thích Ca, Phật Ca Diếp và Phật Di Lặc hoàn toàn không có khác nhau, thì đó được gọi là Như Lai. Và có một vài trường hợp hành xử mà nó hơi tế nhị thì Đức Phật ngài mới suy nghĩ rằng Chư Phật quá khứ trong trường hợp của ta thì các vị sẽ làm sao, khi Ngài nghĩ như vậy thì Ngài biết à Phật quá khứ làm như vậy. Thí dụ như Ngài mới thành đạo xong, có thời gian tui nhớ Ngài đi tu Ngài có được bình bát phải không ạ? Ngài ôm bát đi khát thực tới lúc khổ hạnh Ngài liệng bình bát mất đi, liệng bình bát mất rồi tới lúc hết khổ hạnh Ngài ăn trở lại bình bát mất tiêu rồi. Cái cô đó cúng cho Ngài cái mâm nhưng đó đâu phải là cái bát, cái mâm vàng để đựng... mà thứ hai nữa là Chư Phật đâu có dùng đồ bằng vàng cho dù đó là cái bát, bát bằng vàng Ngài cũng không dùng, trong kinh chỉ cho Chư Tăng dùng 2 loại bát thôi, đó là bát sắt và bát bằng đất, chứ không cho dùng cái bát khác vì bát khác sẽ bị trộm nó lấy hoặc là mình sẽ bị tâm tham, tâm mình ăn rồi cứ lo dính mắc phải gìn giữ. Chẳng hạn như bây giờ cỡ chức Hòa thượng sư trụ trì (ngài Bửu Phương) tui biết chắc á là đủ sức có một cái bát bằng vàng, tui biết, nó có bao nhiêu tiền đâu, bị vì xài cả đời mà, nó đâu có bao nhiêu tiền, cỡ ngài Hòa thượng bên đây mà hồi xưa ở Việt Nam là phó giám đốc ... ngài hê một tiếng 20 cái cũng có nữa.... Sở dĩ Phật không cho xài bởi vì nhiều lý do, một là mình sợ mất, thứ hai nữa là khêu gọi lòng tham của người ta, thứ ba là người đòi họ nghĩ ủa ly gia cất ải rồi mà sao lại xài đồ quý. Cái bát là cái thứ đựng đồ ăn mặc gì phải sang trọng như vậy đúng không? Cho nên khi Ngài mất bình bát rồi thì người ta đem đến dâng thức ăn cho Ngài mà Ngài không có cái bình bát. Ngài mới suy nghĩ, Chư Phật ba đời thì không bao giờ nhận thức ăn mà nhận bằng tay, tay không í, Ngài vừa suy nghĩ như vậy thì Tứ Đại Thiên Vương đem xuống cho Ngài 4 cái bình bát, mỗi ông một cái. Bây giờ 4 ông 4 cái làm sao mà cảm cho hết, Ngài mới lấy 4 cái Ngài chồng lên nhau và Ngài nguyện cho 4 cái thành 1, huê, không có ai buồn hết, cái nào của mấy ông tui cũng có xài hết, không ai buồn hết.

Tui muốn kể chuyện của tui trong trường hợp này, kể chuyện của Phật mà tui nhét tui vô nghe nó kỳ quá, nhưng làm ông sư nhiều khi nó cực như vậy. Có một dạo tui ở Việt Nam tui thuyết pháp ở Đà Nẵng, tui đang thuyết pháp cái cô A cô cho tui một ly nước mía, cô B ở nhà cô đi xe đạp lên dọc đường cô thấy người ta bán rau má cái cô mua cho tui 01 ly, khi cô tới nơi cô thấy tui có ly nước mía hồng lẽ giờ bung tới nơi rồi giờ bung xuống, cô để đó, mà trước khi có nước mía có rau má là người của chùa đã bung cho tui một ly nước trà vì biết tui thích uống trà. Thế là nước trà, nước mía, rau má, hồi cái bà kia bà đến thêm lên một chai xá xị nữa mà tui không dám uống một ly vì sợ mấy người kia họ buồn cho nên ly nào tui cũng chơi mỗi thứ một chút hết, xong rồi tui còn sợ họ buồn nữa tui nói với cái anh ngồi gần đó tui thuyết pháp xong anh bung hết xuống dưới phòng cho tui, ảnh lấy cái mâm ảnh đựng 4 cái ly đó ảnh đem xuống phòng cho tui, xong tui lên tui cho Phật tử uống chứ tui uống sao hết.... nó khổ lắm, uống của cô Ngọc mà không uống của cô Ba cô Ba nói rồi.... Tui kể tới đó thôi chứ tui đâu có cho mấy cô biết cái feeling của tui, lúc đó tui rất là hạnh phúc, bởi vì (PT: vì có nhiều người lo – Đúng), còn ở Pháp Luân này có ai cho tui ly nước nào đâu :D

“... cho nên Hành trên đây chính là sở hữu Tư trong các tâm đồng lực hiệp thế...”

Như trong lớp bây giờ tui nói các tâm đồng lực trong lớp biết không ạ? Tức là cái tâm nào nó cho quả, hiểu một cách nôm na như vậy đó, tâm đồng lực hiệp thế mình hiểu ở là tâm cho quả, thế nào là tâm cho quả - 12 bất thiện, 8 tâm đại thiện và (9 thiện đáo đại) chính là sở hữu Tư trong các đồng lực hiệp thế.

“... và như vậy thì chữ Thức trong câu “Hành duyên Thức” ám chỉ cho 32 tâm quả tái tục”

Ai tính cho tui 32 được? Bây giờ như vậy là ra nè cô: 12 tâm bất thiện tạo ra được bao nhiêu tâm quả tái tục – 01 thôi (quan sát thọ xả quả bất thiện), tiếp đó còn tâm nào là tâm tái tục nữa không? Cứ nhớ theo bản đồ để nhớ hơn, tuột tuột xuống – tâm nào làm tâm tái tục nữa, từ trên ngó xuống, chạy xuống từ từ mình lấy được tâm “quan sát thọ xả quả thiện”, tuột xuống nữa – “8 tâm đại quả”, xuống nữa – “5 tâm quả sắc giới”, xuống nữa – “4 quả vô sắc giới”, xong, vậy đó, nghe kịp không? Ai hỏi mình Hành là gì, Hành tức là sở hữu Tư hợp trong các cái tâm thiện ác. Rồi hỏi Hành duyên Thức, Thức ở đây là gì? Không học không biết, Thức là Tâm-không phải, Thức chỉ có 32 tâm quả thôi. Nhưng trong trường hợp họ đang hỏi mình về 12 Duyên khởi thì mình phải nói Thức ở đây chính là 32 tâm quả tái tục, nhưng nếu khơi khơi họ hỏi có bao nhiêu Thức thì mình phải nói là 6 Thức (nhãn thức...). Còn trường hợp như trong 12 Nhân duyên mà họ hỏi Vô minh duyên Hành, Vô minh đây là gì các cô trả lời được không? Sở hữu Si – Si ở đây là gì? Là không hiểu về 4 Đế - mà 4 Đế phân tích ra ở đây nó gồm cái gì? Cái nội dung nó chờ cái gì ở trong? Không hiểu 4 Đế phải không? Khoan, tui hỏi nội dung 4 Đế nó chuyên chờ cái gì trong lòng nó? Nó chờ bao nhiêu nguyên lý? Có 02. Nội dung của nó là Tam tướng và Nghiệp lý, nhân quả đó. Vô minh duyên Hành, Vô minh biết là Si, Si ở trong Tứ Diệu Đế, mà hỏi Tứ Diệu Đế là gì mình nói Si trong Tứ Diệu Đế tức là Vô minh trong Khổ đế, không hiểu MỌI HIỆN HỮU LÀ KHỔ. Thứ hai Vô minh là không hiểu biết về Tập đế, tức là không biết rằng tất cả MỌI HIỆN HỮU NÓ ĐỀU ĐI RA TỪ THAM ÁI. Thứ ba, Vô minh về Diệt đế nghĩa là họ không hề biết đến cứu cánh Niết bàn, họ cứ nghĩ rằng muốn thoát khổ là phải sanh về cái cõi không có đau khổ, giống như Thiên Chúa thì có thiên đường của Chúa, Hồi giáo có thiên đường của Hồi giáo, bên Bắc tông thì có Tây phương của họ. Nhưng bên Phật giáo Nam tông Đức Phật nói thế này: Này chư tỳ kheo ta nói rằng giống như một miếng phẩn, phẩn người đó, dầu cho nó một chút xíu thôi nó dính ở bất cứ chỗ nào cũng đủ để cho người ta góm, điều đó cũng vậy đối với Như Lai, chỉ cần sự có mặt, sự hiện hữu dầu là ở cõi nào thì nó cũng là cái chuyện cần phải bỏ đi, các vị nghe kịp không? Chứ không phải như mình, mình có tiền nhiều mình thấy hãnh diện sung sướng chứ Ngài nói chưa đủ, phải có thiện pháp. Rồi mình thiện pháp nhiều mình làm phước nhiều mình tự mãn không coi ai ra gì Đức Phật nói chưa đủ con, cái đó con mới tu được phước thôi chứ con chưa có tu huệ. Rồi khi mình đã hiểu được phải tu huệ đắc Alahan rồi mình không còn hãnh diện gì nữa hết bởi vì mình hiểu là bất quá mình chỉ làm được một chuyện đó là mình chấm dứt những cái đang hiện hữu chứ đâu có gì mà hãnh diện, tức là mình chỉ trả nợ thôi. Tu hành chỉ là một hình thức trả nợ, trả cho xong cái nợ sanh tử thôi chứ có gì đâu để hãnh diện. Còn mình thì sao, chỉ cần mình tụng, Bắc tông thì mình tụng được Thủy Sám với Lăng Nghiêm,

Pháp Hoa nhiều vị biết là mình vui lắm rồi, hoặc là tu sĩ mà lên núi ăn chay, trường chay cả đời 3-4 chục năm trụ trì một ngôi chùa được mời dạy, được mời làm giáo thọ sư năm ba ngôi chùa vậy là hãnh diện lắm rồi, hoặc là đắc thần thông bay đầu này qua đầu kia cũng hãnh diện lắm rồi. Có một vị đạo sĩ trong rừng đi ra ngoài phố ngang bờ sông Hằng thấy có một ông đạo sĩ khác ngồi ở đó mà râu tóc xồm xoàm, vị đạo sĩ này hỏi “Ông tu ở đây bao lâu rồi?”, ông đạo sĩ mới nói “Tui tu 55 năm?”, hỏi “Ngài được cái gì trong 55 năm đó?”, ông nói “Từ đây qua bên kia tui có thể bay”, thì ông nọ ông mới móc đồng xu ra ông nói tui thì tui không có cần, tui chỉ có một xu là tui đủ qua bên kia rồi đâu cần phải mất 55 năm để bay đây qua bên. Thần thông nó không đáng để hãnh diện, có nghe kịp không? Bởi có câu danh ngôn thế này: Bay được trên trời là đáng hãnh diện phải không, nếu vậy thì chim đã hãnh diện rồi. Lội được trong nước, đi được trong nước là hãnh diện phải không, vậy thì cá đã hãnh diện rồi. Độn thổ được mà hãnh diện thì trùn nó đã hãnh diện rồi. Nhưng mà người tự thắng mình thì có ai chưa? Chưa có, vậy thì ráng tự thắng mình, rất là tuyệt vời, rất là tuyệt vời.

Chứ còn mà mình nói tu là phải bay nhảy, cái đít phải nhấc lên mặt đất khoảng bao nhiêu ... nhiều lần tui nói rồi thời này mình tu cái đít thôi, tui nói thật đó, mình tu cho cái mông mình nó nhấc lên được một tấc nó ăn một đời không hết, tu cái đít thôi. Chứ hỏi tu đầu tu cổ tu tiên tu hóc tóc tu nội tâm..., cái đít mà luyện nó nhấc lên một chút thôi rồi rồi đó. Tui dám bảo đảm chùa này mà tui nhấc lên được một chút thì thông cảm đi, hòa thượng với sư trụ trì bỏ đi, vô chùa là hỏi chứ ngài ở đâu đó, hỏi ngài nào, cái ngài mà nhấc đít á, ngài nhấc đít đâu rồi chứ đâu có thêm cái ngài kia, cái ngài đít còn dính thì đâu có phải, hỏi cái ngài mà nhấc đít á, ngài nhấc đít :D

Thức là 32 tâm quả tái tục cộng làm sao?

Không học Vi diệu pháp nói chuyện rất là mù mờ. Hỏi tâm nào đưa mình đi địa ngục mình nói một cách mù mờ là tâm bất thiện, trong Vi diệu pháp nói vậy là bị chấm rớt. Cái tâm nào đưa đi địa ngục? Tâm nào đưa mình đi tái sanh địa ngục? Tui hỏi kỹ, tâm nào đưa chúng sanh đi vào địa ngục thì mình nói rõ 12 tâm bất thiện nó là cái nhân gián tiếp, còn cái tâm quan sát thọ xả quả bất thiện nó là tâm nhân trực tiếp (.....) cho nên 12 tâm bất thiện đó nó tạo ra tâm quả tái tục, mà tâm đó ở đây chính là tâm quan sát thọ xả quả bất thiện, cái tâm đó vào giờ phút lâm chung nó xuất hiện cái tâm đó mình mới đi xuống địa ngục bằng cái tâm đó. Nhưng nên nhớ trong Phật giáo không bao giờ nhìn nhận, cái cách nói đó là cách tui nói cho dễ hiểu thôi chứ Phật giáo không bao giờ nhìn nhận là có một cái tâm nào đó mà nó đi theo mình qua cõi này cõi kia, các vị có nghe kịp không?

Trong kinh ví dụ thế này, các vị có làm sữa chua chưa? Có làm yaourt chưa? Sữa lúc mà mình chưa bỏ cái cái vô thì nó có chua hay không? Không. Nhưng mà sao bỏ cái vô đúng giờ nó chua không? Chua. Thì sữa chua đó với cái sữa lúc chưa chua nó là một hay là hai? Một – Nếu là một thì tại sao lúc chua lúc không? Không phải một mà cũng không phải hai. Muốn nói một cũng được, nói hai cũng được, mà chính vì nói cái nào cũng được cho nên nói cái nào sai cũng được. Phân tích thì nó không giống, nói 2 không được bởi vì rõ ràng là tui chưa hề đi ra khỏi cái phòng này, trước sau tui chỉ có một chén sữa thôi, cho nên nó là một, nó đó chính nó đó. Hôm qua ông nói sữa con bò thì hôm nay nó vẫn là sữa bò chứ đâu phải là sữa dê phải không ạ? Hôm qua không chua mà hôm nay nó chua, thì nếu nói rằng nó một cũng được mà nói hai cũng được, nhưng mà rõ ràng cái tâm tái tục, cái tâm thức của mình nó cũng giống như vậy đó. Đó chỉ là ví dụ thôi chứ không phải, mà ví dụ một cách chính xác là ví dụ thế này: đứa bé gái hồi nhỏ và cái cô thiếu nữ lúc 18 tuổi là một hay là hai, nói vậy cho chính xác? Một nhưng mà cũng là hai. Khoa học đã nhìn nhận toàn bộ những gì thuộc về sinh lý của đứa bé lúc hồi nhỏ nó mất hết, nó chết hết rồi, chết thật á, chết hết. Ở đây ai có học sinh vật, học kỹ, cái gan của mình lúc đó nó đã thành cái gan mới hoàn toàn bởi tế bào nó mất mà, cái cũ trước khi nó mất nó thay bằng cái mới, nói chung là đứa bé bây giờ nó còn là cái nó kêu là cái gene thôi mà cái gene nó rất là vô hình, nó hiểu bằng trừu tượng, các vị nghe kịp không? DNA cái mã di truyền đó, chứ thật ra tất cả các tế bào không có tế bào nào mà nó 18 năm hết, NO. Từ tủy của mình, xương của mình, thịt gân rồi lục phủ ngũ tạng của mình không có cái nào mà nó tồn tại 18 năm (PT: 7 năm), nó chết dần chết mòn, 7 năm theo ngoài đời chứ trong Đạo thì không tới tại vì cái tâm mình một phút nó nghĩ không biết bao nhiêu chuyện mà nên nhớ rằng nó chỉ nhanh hơn cái tốc độ thay đổi của sắc pháp 17 lần thôi, nó chỉ nhanh hơn gấp 17 lần thôi. Và có lần ông Mi Lan

Đà hỏi Ngài Na Tiên vậy chớ nghe Phật nói trên đời không có gì nhanh bằng Tâm nhưng con không hiểu, xin Ngài cho con ví dụ, ví dụ như một người từ đây chết rồi mà tái sanh Phạm thiên với một người chết sanh về cõi người thì cái thời gian nó bằng nhau hay không? Các vị nghe kịp không? Ý ông hỏi một người đi Mỹ với một người đi Thái khởi hành từ Việt Nam thì lúc ông kia tới Mỹ thì ông nội này ông tới Thái chưa hoặc ông này tới Thái thì ông kia tới Mỹ chưa, ý ông hỏi vậy. Thì Ngài Na Tiên nói không thể dùng cái hình ảnh thông thường được, và tôi hỏi đại vương thế này, đại vương thử suy nghĩ một vùng đất cách đây 100 cây số và thử suy nghĩ một vùng đất cách đây 2 cây số thì cái nào mau? Ông vua nói bằng nhau - Đồng ý không? Bây giờ tui đang nhớ tới Tân bên Cali, và tui đang quay mặt vô tường mà tui nghĩ đến Khanh ở Houston thì thời gian nó bằng nhau hay... - Bằng nhau.

Đi tái tục cũng vậy, nhưng mà nói “đi” thật ra không có cái nào “đi” hết mà mất cái này xuất hiện cái kia. Hoặc nói bằng cách khác... (PT: Vậy chết có sao đâu) – Ok, nhưng mà rất tiếc, lúc cô mê loạn và Đức Phật nói sở dĩ có 3 hạng người chết không nhắm mắt, không nhắm mắt ở đây không có nghĩa là nghĩa đen nhe, nhắm mắt ở đây có nghĩa là chết không có an lòng đó. Hạng thứ nhất phước ít hơn tội, hạng thứ hai là tội nhiều hơn phước... nghe nó giống nhưng mà khác, khác tức là có người cả đời họ làm phước nhiều chuyên về phước thôi, tội một ít. Có những người thì cả đời họ tội không bao nhiêu mà phước cũng hồng bao nhiêu, họ bình bình vậy đó cho nên kể những người phước nhiều tội nhiều, có những người phước nhiều mà tội ít, cũng có những người phước nhiều mà tội cũng nhiều... chứ đâu có giống nhau. Mình làm mafia mình buôn heroin, mình dẫn độ gái điếm lâu xanh, bắt cóc trẻ nít, tống tiền tỷ phú... trời ơi cái đó tiền không, xong cái mình đi các chùa tứ phương tăng, mình mở trường đại học Phật giáo, mình mở thiên đường thỉnh thiên sư năm châu về dạy... thì cái nào cũng phước hết nhưng có một điều là tội vẫn cứ là tội. Bên Thái Lan báo đăng có 4 cô gái điếm dưới quê đi lên thành phố Bangkok làm điếm, xong rồi 4 cô hùn gom tiền lại cất một cái chùa tứ phương tăng dưới làng quê, coi như nuôi ăn cho mấy ông sư trong chùa đó, ai đi tu trong làng đó thì coi như họ nuôi hết, mà 4 cô đều là gái điếm. Mấy cô muốn làm phước mà hồng có tiền, cái lòng tha thiết của mấy cô, mấy cô nghĩ cái thân này coi như bỏ rồi, hy sinh. (PT: Làm điếm có tội không?) – Nó kỳ lắm cô, do cái nghiệp nó khiến cho tâm lý chúng sanh nó thích hợp với cái nghề nghiệp đó. Nói một cách hơi sách vở thì mình tội nghiệp nàng Kiều nhưng nói một cách thực tế vừa Phật pháp vừa (Psychology) ... thì trong nàng Kiều có máu Kiều trong đó, vì sao? Vì Chiêu Quân ngày xưa không phải làm điếm mà Chiêu Quân còn phải tự tử ở đất Hồ, tại sao nàng Kiều không dám tự tử? Tôi biết nói như vậy sẽ có một vài người sẽ cãi có, Kiều có tự tử. Xin thưa, 15 năm muốn tự tử 2 lần thôi, thứ nhất là lúc phát hiện ra nàng bị sở khanh nó bán cho tú bà nàng mới lấy con dao nàng đâm mà hụt không có chết, cũng đâm mà hông trúng tim :D nhắm ngay đầu ngực đâm mà nó trượt xuống bụng :D . Rồi trường hợp thứ 2 Từ Hải chết rồi nàng mới nhảy xuống dưới Tiên Đường tự sát phải không ạ? Các cô phải đồng ý với tôi một điếm là không phải đợi Từ Hải. Mà đúng là nàng có cái máu mà gọi là máu chính chuyên đó thì sau khi gia đình nàng nhận tiền rồi, nhận tiền bán mình chuộc cha bán cha chuộc mình gì đó tui quên rồi, ừ bán mình chuộc cha :D ... thì lúc đó gặp như người ta là người ta chết rồi, nhục nhã, con gái mà, há. Có nhiều cái phim tui coi, nó nói thiệt rồi nó quý lạy tú bà nó nói bây giờ bà bắt con đồ bỏ một đời cho bà con cũng chịu nữa nhưng con chỉ bán nghề không bán thân, có nhiều cách, còn đàng này không, nhào lên nhào xuống gặp khách vô rồi cũng xong, không dám can nữa, biết gì đâu can, đại khái là 15 năm mà chỉ có 2 lần tự tử thì coi như cái máu Kiều người ta cho rằng thế cũng hơi nhiều. Cái nghiệp đó đó nó khiến cho cái tâm linh của mình nó có một chỗ ứng. Cho nên các cô biết rằng thầy chùa đó, lấy cái ngôn ngữ mà lý luận ấy, thầy chùa - nói ở ngoài đời tốt bụng thì họ nói rằng do căn kiếp trước là tu nhiều, nhưng người ác ý họ nói cái số cô đơn, tôi nói cả hai đều đúng. Bởi vì làm một ông sư mà muốn có kiến thức có đạo hạnh thì phải do cái phước từ trước có bây giờ mới có điều kiện để trở thành một ông sư tốt. Có nhiều ông giỏi nhưng không có đức, có nhiều ông có đức nhưng không có tài, còn có ông có cả hai. Rõ ràng làm ông sư tài đức là có phước phải không ạ? Tuy nhiên, trong đó nó cũng có ẩn một cái nghiệp cô đơn, cái nghiệp cô đơn có nghĩa là ... thường thường mấy thầy bói rất sợ coi cho tu sĩ, họ đoán không ra, coi chỉ tay thì nó có cái đường đế vương mà cũng có đường ăn mày ở trong. Đế vương là sao? Chẳng hạn mấy ông vua Thái Lan ông có thể ông quý ông lạy sụp trước

mặt một ông sư hoàn toàn vô danh tiêu tốt, ông sư mà cách đây không lâu ông đã từng ra lệnh bắt bỏ tù vì cái tội ma cô dẫn độ gái điếm, à há. Nhưng cách đó khoảng vài năm sau chính ông quỳ trước mặt ông sư đó ông lạy mà ông không biết, mà biết ông cũng lạy luôn, theo Thái Lan ông biết ông vẫn lạy luôn cho nên đó là đường đế vương, trên đế vương, vua của các vì vua. Nhưng cũng có đường ăn mày là sao? Ông vua vừa bước ra khỏi ngoài chùa đánh keng cái beng đến giờ khát thực thì ông ôm bát đi ra đường, cho nên coi ông sư rất là khó coi, hoặc là coi chỉ tay hay tử vi cho mấy nàng geisha của Nhật... rất khó coi, bởi mấy bà cả đời ngủ khách sạn 5 sao, nằm trong tay hết ông tử phú này qua ông tử phú khác. Nhưng có một điều vẫn là gái điếm, suốt đời không tìm ra một tâm chân tình nào hết. Khó coi lắm, nhìn mấy bà rõ ràng là đệ nhất phu nhân nhưng nó lại rớt vô cái cung nô bộc, nó rớt vô cái phần mà làm nô tỳ cho người ta. Làm sao mà có cái vụ nước - lửa nó gặp nhau được, một cái sang một cái hèn nó gặp nhau, nhưng mà có, đó là những hạng như kỹ nữ, tướng cướp hoặc tu sĩ, tướng cướp cũng rất khó coi họ. Vua, tướng cướp nhiều khi trong tay họ ... như Phạm Xích Long, Tiêu Cái hoặc Tống Giang, tướng cướp chứ gì nữa nhưng mà vua, nhưng cũng có máu đạo tặc, cướp. Cho nên ngày xưa lúc (Chu Nguyên Chương) ông lên ngôi rồi, ông tin dị đoan lắm, ông tìm người cùng ngày sanh giờ sanh.. ông giết hết, sau cùng có người can gián ông, nói trời ơi đất Trung Quốc này mệnh mông biết bao nhiêu người sanh cùng ngày cũng giờ với ngài, ông nói thôi bây giờ ta cũng muốn nương tay nhưng mà người phải chứng minh cho ta đi, trùng nhưng mà không ảnh hưởng tới ta? Họ tìm riết họ tìm ra một người, họ châm đó hả là cái người này số làm vua nhưng mà không phải vua. Ông vua ông hỏi làm nghề gì? Làm nghề nuôi ong. Là ông nắm trong tay ông quá chừng... cho nên tui nhớ hồi xưa ông Cao Bá Quát ông ở tù ông làm bài thơ “Một chiếc cùm lim chân có đế/ Ba vòng xích sắc bước thì vương”, hoặc là anh chàng nằm trên đệm trong tù, ảnh nằm trên chiếc chiếu là ảnh đè biết bao nhiêu anh hùng bên dưới là mấy con rệp đó... Cái số chứ có ai ngủ mà nằm đè lên đầu chúng sanh nhiều như ông đâu, nhờ ông nằm trong tù đó (“Ba vạn anh hùng đè xuống đất / Chín lần thiên tử đội lên trên”). Đọc sử các vị biết có một nhân vật sơn vương chúa đảo ở Việt Nam ngày xưa đó, ông là một đại ca trong nhà tù từ khám lớn Chí Hòa ở Sài Gòn ra tới Côn Đảo-Phú Quốc, ông ở đâu cũng sếp sòng trong tù, rất giỏi võ, trong tù tui nó sợ ông hơn sợ cai tù nữa, ông cho sống là sống cho chết là chết, thời gian ông ở tù 2/3 cuộc đời, ông ra tù năm 68, 70 gì tui quên rồi, mà ông có tên trong từ điển danh nhân Việt Nam. Dễ sợ, trong khi đó ông ăn uống ông ăn ngon hơn cai tù (PT: Ông làm nghề gì vậy Sư? – Cướp, cướp mà giết người), nói lòng vòng kể tầm bậy tầm bạ có học hành gì đâu.

Nói Hành duyên Thức là biết Thức là gì rồi phải không ạ? (.....)

Nếu chỉ có danh sắc làm sao mà thành ngũ? Khi nào tui kêu anh giải thích làm gọn lại, đằng này là tui kêu anh kể ra mà. Tôi đang nhấn mạnh chữ ngũ ở đây mà, cái số 5 ở đây mà. Ngũ là gì? (PT: Năm uẩn). 5 uẩn là uẩn gì? (PT: sắc, thọ, tưởng, hành, thức) – Sắc là cái gì? (PT: sắc là sắc uẩn) – Sắc uẩn là cái gì, anh chỉ ra sắc uẩn gồm những gì? Không thuộc bài. Sắc uẩn là tất cả những gì thuộc về vật chất. Thọ uẩn là tất cả những gì thuộc về cảm thọ, cảm giác, đầu là cảm giác của thân hay của tâm. Tưởng uẩn là tất cả những kinh nghiệm về quá khứ ví dụ như là biết cái đó xanh, vàng, đỏ trắng, biết cái đó vuông, tròn, dài, ngắn, lớn, nhỏ, đẹp, xấu, nam, nữ... thì đó gọi là Tưởng uẩn, sở hữu Tưởng. Còn Hành uẩn tức là 50 sở hữu Tâm còn lại, tức là 50 sở hữu mà nó có bản chất quyết định tính chất thiện-ác của tâm thức nói chung. Còn Thức uẩn chính là cái biết của 6 giác quan. Khi đã phân tích như vậy rồi, đã thuộc bài 5 uẩn là cái gì rồi thì làm sao mà lẫn lộn được.

Thức này nó chỉ là một miếng nhỏ xíu của Thức uẩn thôi. Không có lầm lẫn được. Trong lớp này tui nói có bao nhiêu tu sĩ – 01, bao nhiêu y tá – 01, có bao nhiêu người Việt Nam – 11, thì cái y tá và tu sĩ đó đó nó nằm ở trong 11 đó. Thì Hành duyên Thức, Thức ở đây chính là một phần nhỏ của Thức uẩn bên Ngũ uẩn. Tôi hiểu anh thắc mắc và tại sao anh thắc mắc, bởi vì anh không thuộc bài, không phải ngu vì khi anh không thuộc bài rồi đó thì giải thích anh không nhớ, có nghe kịp không? Ở đây ai từng đi học high school, một người mà mù tịt toán lý hóa thì không nên giải thích cho họ điều gì hết vì càng giải thích cuối cùng họ có thể họ lên văn phòng họ giết chết ông hiệu trưởng vì họ càng khùng lên, 1, 2, 3, 4 đủ rồi còn có cái vụ âm 1, âm 2, âm 3, âm 4, 01 là đã muốn khùng rồi, có cái âm trong đó nữa là cái gì, con số dương xài đã đủ lé mắt rồi bây giờ còn số âm nữa, cho nên mình đã mù tịt rồi thì không có cách gì mà giải thích được, nếu mà anh thuộc bài thì tôi mới nói chuyện

với anh được, anh không thuộc bài thì tôi không thể nào mà. Anh có biết xài computer không? Ví dụ bữa hôm tui bị kẹt tui hỏi cô Hương về cái cách sử dụng phone thì cô Hương sẽ hướng dẫn cho tui được, cô hướng dẫn qua điện thoại cho tui được vì tui có một cái phone giống như cái phone của cô, đồng thời tui cũng có biết ít nhiều về cái điện thoại cầm tay, cô nói tui hiểu liền. Hoặc tui tìm vô cái mục yahoo đó tui gọi tui hỏi Phật tử muốn vô yahoo thì vô làm sao, thì tui muốn người ta trả lời cho tui thì ít nhất tui phải có một cái nền căn bản chứ tui không phân biệt đâu là cái computer đâu là cái tivi, tui qua phòng sư trụ trì tui thấy cũng ngồi đây rồi bấm đã quá, cái tui về phòng tui, tui cũng lôi cái tivi mà tivi coi phim tui ngồi tui bấm làm sao nó ra. Ít nhất phải phân biệt được cái tivi và cái computer nó khác nhau, xong rồi tui phải biết ít nhiều cái chỗ ra cái chỗ vào, chỗ enter chỗ exit của cái computer, tui phải biết cái chuyện đó và tui cũng biết cái chỗ đi vào cơ bản của nó, xóa rồi lặp lại, đưa vào dữ kiện rồi lưu trữ, đại khái tui phải biết một cách cơ bản, sau đó tui mù mờ thì người ta mới đưa tui đi được. Còn bây giờ một người chưa có biết gì tron họ nhìn cái này họ tưởng cái tivi, ủa sao tivi mà trắng tươi, màn hình ngộ thế, tivi gì mà màn hình nhiều nút thế này, thì ngồi mà nói cho nó nghe rưng rún luôn không hiểu. Không có lẫn lộn được, anh nên nhớ không có lẫn lộn được, mà tui rất tiếc là anh sức khỏe quá là tốt, thiện chí anh nhiều mà anh không có chịu học bài.

Tui hỏi cô, cô có biết cái chi pháp của Hành uẩn là gì hay không?

Ví dụ như nói rằng 13 tợ tha thì cô có thể kể ra 13 tợ tha được phải không? Thì chính cái kể ra được đó trong Vi diệu pháp người ta gọi là kể chi pháp, kể từng thành phần của nó. Bây giờ tui hỏi cô, cô có thể kể ra từng thành phần của Ngũ uẩn không? Sắc uẩn là gì, không ai nhắc nhé. Nói trong bảng nêu cho dễ nói. Nói rõ hơn đi, kể bằng con số đi. Kể đi, sắc pháp là cái gì, sắc uẩn á? Cô cho tui một con số đi? (PT: 24 sắc y đại sinh) – Tại sao 24? Còn 4 sắc kia (Đất-Nước-Lửa-Gió) nó là cái gì? (PT: 4 cái kia nó là 4 cái cơ bản). Vậy nó là cái cơ bản cho những cái kia thì có được kêu là sắc pháp không? Vậy cứ kể 28 đi chứ mắc cha gì kể 24. Vậy sắc uẩn là 28. Thọ uẩn là gì, nếu tính chi pháp thì nó là cái gì trong bảng nêu? Sở hữu Thọ. Còn Tưởng uẩn, nói theo Vi diệu pháp nó là cái chi? Sở hữu Tưởng. Rồi Hành uẩn? – Không phải là hành vi, Hành uẩn chính là 50 sở hữu còn lại mà bản chất của nó là quyết định cái tính thiện-ác của các Tâm. Sở hữu thì có 52 phải không? Trừ ra Thọ uẩn là sở hữu Thọ, trừ ra Tưởng uẩn là sở hữu Tưởng thì còn lại 50. 50 đó gồm 13 tợ tha, tợ tha lúc này nó còn đủ 13 không? Không, vì bỏ ra sở hữu Thọ và sở hữu Tưởng còn 11. Rồi 11 đó cộng với cái gì nữa? 25 sở hữu tịnh hảo. Rồi gì nữa?

Hành uẩn tức là 50 sở hữu còn lại trừ ra Thọ, Tưởng mà 50 sở hữu đó chính là 11 tợ tha, 14 bất thiện và 25 tịnh hảo, nhe, cộng lại là 50. Đó chính là Hành uẩn bởi vì chức năng của nó là quyết định cái tính thiện-ác. Ví dụ như khi được gọi là một tâm thiện thì có nghĩa là 11 tợ tha + 25, còn khi gọi là tâm bất thiện thì 11 + 14, vậy đó.

Còn Thức uẩn là gì? Thức uẩn là toàn bộ tâm, cái bảng nêu mình chế đôi nó ra thì toàn bộ bên trái của mình nó là Thức uẩn.

Hiểu được chi pháp của ngũ uẩn và tôi phải nói thêm là trong mắt của các vị, các vị cho tôi nói đừng có cản tui, trong mắt của các vị tôi không là cái gì hết so với sư .. và sư ... hết nhưng tôi rất không muốn và rất không đành lòng khi tôi nghĩ đến chuyện mai này các vị học Vi diệu pháp không có người giống như tôi đâu. Cái khu này mà đi giảng cái giọng đó là không có, bởi từ nhỏ tôi sống trong cái nôi Vi diệu pháp tôi biết mà, nó rất là khô, thường ông nào mà học màu mè nhiều quá đó thì ông làm loãng đi cái chặt chẽ của nó, mà ôm cái chặt chẽ quá thì nó khó nuốt dữ lắm. Và đây là cái bi kịch mà khi tôi rời Việt Nam rồi những người học với tôi bây giờ họ đâm ra họ tiếc, tôi không quay đầu lại được nữa, tôi bỏ xứ tôi đi rồi ☹️ Và mai này khi tôi đi vào trường lớp tôi học, như tôi vào community college tôi học rồi thì dứt khoát cái lớp này tôi phải bỏ thôi, không thể nào tôi dạy được nữa.

Một người đã thuộc Ngũ uẩn là cái gì, kể rành rọt thì không cách gì họ làm lẫn được.

Khi các cô có cái căn bản về vấn đề đó rồi thì tự động không cần hỏi nó khác chỗ nào./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

---

www.toaikhanh.com

TOAIKHANH.COM